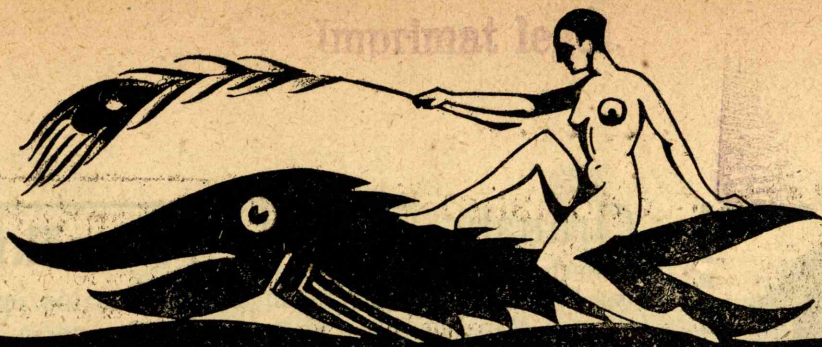
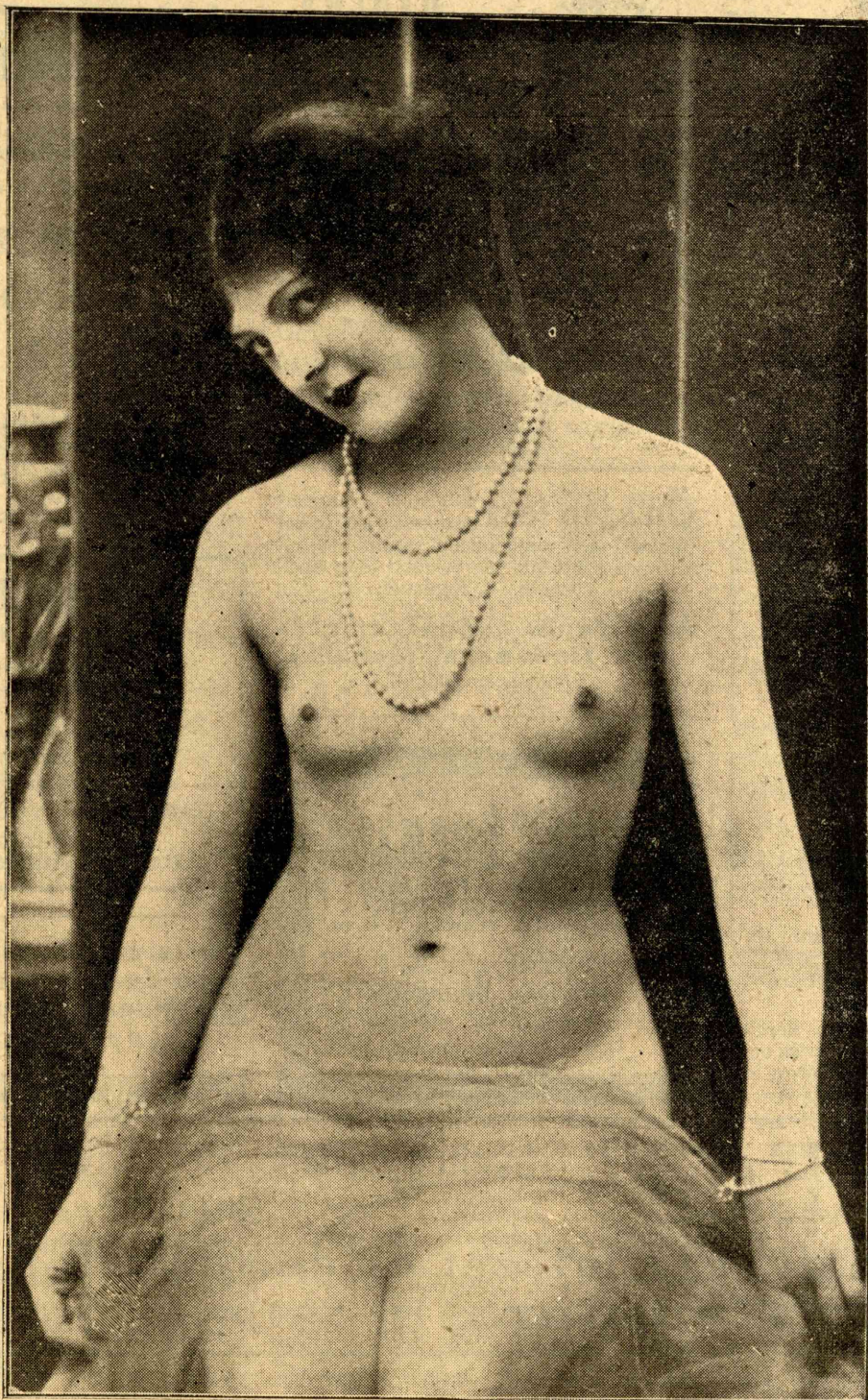

KAVIAR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Fényképész előtt

— Francia reprodukció —

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Granatir Traján

Műkelepfestő és vegytisztítóintézete.
Fiók: Timișoara III. Hunyadi út 6
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady piüssé és gouvrré intézelben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, chemiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felfrisítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárában Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi út 6. sz.

Paplanok, Sezlongok, speciális Bőrbutorok készítése és javítása szolid árak mellett! 7

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n t á b l á k (27-36)
Rézajótabla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timișoara I.
Piața Sf. Gheorghe No 4.

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kos-
metikai cikkek a legna-
gyobb választékban,
olcsó, versenyképes
árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:
Reismann Sándor

Ön is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
káv **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

„PERFECT” Institut artistic de gravuri, ștambilii și reliefe

Vésnöki, bélyegző-intézet és dombormű-nyomda

Sucursala: **Timișoara**, Str. Sf. George. Cetatea.
Fiók:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Timisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja:
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 990 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. " 60 c. kor.
 Ausztriában " 10 silling
 Németországban " 3 márka
 Olaszországban " 40 lira
 Magyarországon " 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.
 Egyes szám egész Romániában
 20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
 DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
 BENGIT

Művészeti szerkesztő:
 Sajó Sándor és Bütykán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az erotika és az álszemérmes emberek

— E r e d e t i k é z i r a t —

Ismerek embereket, akik hitetlen hittel hiszik, hogy az erotika mindazt a szennyet, bűnt, förtelmet, amelyben élünk — jelenti. Azért mondtam, hogy hitetlen hittel hisznek, mert a lelkük legmélyén ők is csak olyan emberek, mint mi, akik husból és vérből vagyunk, s így közünk van a másik emberhez, a nőstényhez.

Amióta a világ fennáll: él, lobog, lélegzik és ordít a diadalmas szerelem, ha nem is a szó legeszményibb értelmében, de a Hús szerepére örök időken át élni fog bennünk.

Gunymosolyra torzul arcunk, amikor prüd emberek az erotika ellen hadjáratot hirdetnek, holott nem tudják, hogy az ő életükben és az elődök életében is nagy szerepet játszik és játszott az erotika. Érzékiségtől tulfutott asszonyok a multban is voltak és ma is vannak, ezek a mai nők raffináltabbak az erotika terén. Nem hiszem, hogy a mi nagyanyáink ne szerették volna a férfi közelségét, a csókot, a sikamlós

könyvek olvasását. Az ember nem változik — csak a kor, melyben él.

Ezért furcsák és naivak azok az emberek, akik az erotika ellen küzdenek. Erotika? Az őszinte, nyílt meztelenség, melyet a költők és írók — ha művészettel — ábrázolnak, kizökkent bennünket a hétköznapi ványadt szürkeségéből.

Az úr, aki selyemágyban született és a paraszt, aki kunyhóban látta meg a napvilágot, egyformában Állat abban a pillanatban, amikor a szerelmi kék tűzébe remeg. Minden emberben egy rejtett vérszopó állat lakozik. Csak egyik gyöngébb, másik erősebb. Ezért van az, hogy egy nő, aki rettentően érzéki — kiszívja a vérünket. És nekünk, a himeknek, ó, mennyire tetszik ez a vámpirhajlandóság!

Legyenek nyugodtak a prüd hölgyek és férfiak, hogy az ő szavuk a pusztában elvész — hazug frázisoknak már senki sem ül fel és bárányfelhős igehirdetések, melyek a tisztult, az igazi ero-

tika ellen kiáltanak vétót — süket fülekre találnak.

Korunk az erotika kora! Tudom, hogy az az író, aki az erotikát hirdeti, nem bűnös, hiszen csak tükröt tart elibénk, melyben megmutatja, hogy: ime, emberek vagytok, éltek és szerettek! Nem szabad tagadnotok, hogy bennetek is dobog egy kis husdarab: a szív!

... A mai dekadens század még mindig fölényesen erkölcsösebb, mint az előző századok voltak, amelyekben — mai, kifinomult, modern Szemmel nézve — csak a pornografia volt divatos!

Serényi József

Konzilium után.

- Kinek huzzák?
- Nekünk.
- Nem ugy értem, hanem hogy ki halt meg?
- Bíró Erzsike!
- Hm. Mi baja volt? Hisz még alig élt!
- Isten a tudója. Csak amikor három doktort láttam a kapujukon ki-bemenni, mindjárt tisztában voltam vele, hogy a szegény törekeny teremtés ezt nem fogja kibírni.

A KREOLTESTŰ ASSZONY

Eredeti francia fordítás. — Irtá: Chevalier Jean de Pirot.

Pál egyike volt azon párisi fiatalembereknek, akik nagy vagyon mellett vigan élnek szenvedélyeiknek. Pálnak pedig csak egy szenvedélye volt, a nő. Azaz ha Pálról volt szó, akkor sohasem lehetett csak egyetlen nőre gondolni. Mert Pál nem nőt szeretett, hanem nőket. Egyiket a másik után és nem akadt olyan, amelyik hosszabb időre tudta volna lekötöni.

A Rue de la Paix széles aszfaltján este rengeteg ember járt. Férfiak és nők, valamennyien elegánsan öltözve, tolongtak ott az esti villanyfényben. Ott voltak mindazok, akik az előkelő világhoz tartoznak, de ott voltak azok is, akik csak a ruhájuk szerint voltak előkelők. A sok esti sétáló úgy szorongott ott, mint a hordóban a héringek.

Pál is ott járt fel és alá. Nehány napja volt csak, hogy egy rövid viszonyát felbontotta és most saszemekkel nézett egy másik nő után.

Gyönyörű nő jött szembe vele. Remek bunda fedte karcsu termetét. Szilszkin sapkája alól rozsdavörös haj buggyant ki. A szeme kék volt. De ez a kék szem csudálatosan tudott nézni. Ahogy Pálra pillantott, ez úgy érezte, hogy a szemekből kilövellő sugarak bilincsekké válnak és lekötik a szívét, lelkét.

Megfordult és a nő mellé szegődött. Szótlanul ment mellette. A tolongásban egymás mellé préselődtek. És Pál úgy érezte, hogy a ruhákon keresztül perzseli egymást a két test forrósága.

Pál megfogta a nő kezét és úgy bolyongtak egymás oldalán. Mikor közeledett a kilenc óra, Pál akkor szólalt meg először:

— És most eljössz hozzám.

A nő csendesen visszasugta:

— Igen.

Felmentek Pál közeli lakására. Amint az ajtó becsapódott mögöttük, mohón egymás szájának estek és hosszú-hosszú csókban forrtak össze. Utána mint az örültek, dobálták le magukról a ruhát és a következő percben már ott hemperegtek meztelenül a széles heverőn.

Micsoda gyönyörű látvány volt ez a ruhátlan nő! A bőre olyan fehér volt, mint a frissen esett hó. Ezt a fehérséget még emelte hajának rozsdavörös színe.

Csak az első szerelmi összecsapások után, úgy hajnaltájban került rá a sor, hogy egymással megismerkedjenek. Elmondtak egymásról mindent. A nő megismerte Pált és Pál is megtudta, hogy Anita független, gazdag özvegy.

Ez a viszony Pál számára szokatlanul hosszú ideig tartott. Két hónapon keresztül minden nap úgy ölelte meg Anitát, mintha akkor történt volna először. Mindig új vágygal, új éhséggel közeledett a nő felé és az mindig új tüzzel adta oda magát neki.

Két hónap után azonban Pál részére a fehér test és a rozsdavörös haj már nagyon is megszokott látvány lett. Ismerte Anita csókjainak minden ízét és ölekezésének minden változatát.

Hiába erőlködött, már nem tudott semmiféle új ingert találni Anitában.

Az hiába járt fel hozzá, hiába velkőzött le, hiába diszitette a széles heverőt lila bársonytakaróval, hogy testének fehérsége még jobban kiemelkedjék. Pál vagy csak nagyon fanyalogva látott neki az ölekezésnek, vagy pedig egyszerűen kitért előle.

Egyik este Pál éppen bárba készült. Már rajta volt a frakk és már köpenyét is magára terítette.

Ajtaja hirtelen kitárult és belépett rajta Anita.

— Elmégy, szerelmem? — kérdezte aggodalommal a nő, aki minden művészetével azon volt, hogy újra meghódítsa és megtartsa magának szerelmesét.

— El kell mennem, mert néhány barátomnak megígértem. De ígérem, hogy hamarosan visszatérek. Várj rám a hálószobában.

— Megígéred, hogy visszajössz?

Anita a nyakába borult és hálásan megcsókolta.

— Meglátsd, — suttogta. — hogy még sose voltam olyan forró, mint ma éjjel leszek.

Éjjel felé járt az idő, amikor a hálószoba ajtaja kinyílt és belépett rajta Pál. Felgyújtotta a villanyt és az ágyon teljes meztelenségében, testének elbűvölő bájában ott feküdt Anita. Rozsdavörös haja mint bronzból való korona ragyogott a fején.

— Isteni vagy, — mondta Pál.

Ujra eloltotta a villanyt.

— Miért csinálsz megint sötétséget? — kérdezte Anita.

— Azt akarom, hogy csak bájos tested fehérsége világítson. Csak átmegek velkőzni a másik szobába és rögtön itt leszek.

Anita nem maradt sokáig egyedül.

Micsoda forróságban, változatos szerelmi játékokban telt el az éjszaka. Beszédre nem is tellett idő, mert hiszen ajkuk csókkal volt elfoglalva és nem jutott szóhoz.

Hajnal volt, amikor ernyedten, bágyadtan elaludtak.

A spaléta hasadékaik keresztül már besütött a szobába a nap, amikor Anita felébredt.

A mellette alvó férfi nem Pál volt, hanem annak egy barátja, akit látásból ismert.

Irtózatossá sikoltott, kiugrott az ágyból, felnyalábolta a ruháját, a szomszéd szobában sebtiben felöltözött és futva hagyta el Pál lakását.

Pál jól számított. Azzal a brutális móddal, hogy az elsötétlett hálószobába maga helyett a barátját csempészte be, Anita szívében is megölte az iránta való szerelmet.

Aztán nem találkoztak többet. Hónapok multak el.

Pál ismét vigan élte régi szokása szerint a világot. Ma megismerkedett egy nővel, egy-két napig turbékolt vele, aztán megunt és kiadta az útját. Nem is vágyott többé arra, hogy hosszabb viszonya legyen egy nővel.

Egy este ismét elment a bárba. Az egyik fülkében egyedül ülő nőt talált. Gyönyörű volt. Arcának színe arról tanuskodott, hogy forró délről való és így bizonyára — gondolta Pál — a vére is forró lesz.

Pál a gyors elhatározások em-
bere volt mindig és most is habo-
zás nélkül odaült a magános nő
asztalához. Csak mikor már helyet
foglalt, kérdezte:

— Szabad?

— Ha kedve tartja, — felelte a
nő halkán, miközben igézően el-
pirult.

Ott ültek egymás mellett és a
kezük összeért. Pál becsengette a
pincért és pezsgőt hozatott. A gyön-
gyöző itallal teli poharat felemelte:

— Eljen a szerelem!

Miközben ivott, észrevette, hogy
a fülke ajtaja kinyílt és azon va-
laki benézett. Anita volt. Pál azon-
ban nem törődött vele. Az külön-
ben is nyomban betette az ajtót,
mintha tévedésből nyitotta volna
ki.

— Jössz velem a lakásomra?

— kérdezte Pál.

A nő nem válaszolt. A férfi újra
kérdezte:

— Jössz velem?

— Igen.

És indultak. Odakinn a nagy
teremben Pál újra meglátta Anitát.
Sőt mellette kellett elmennie. De
ugy tett, mintha mindig vadidegen
lett volna ránézve.

Megérkeztek. Pál azonnal a há-
lósobába vitte a kreol nőt. Esze-
veszetten csókolta. Majd le akarta
röla tépni a ruhát.

— Kérem, nagyon kérem, —
esengett az szégyenlősen, — most,
hogy először vagyunk együtt, ki-
mélje szemérmességemet. Oltsa el
a villanyt és vetkőzzünk a sötét-
ben. Maga itt, én pedig a szom-
szédos szobában. Jó?

— Jó angyalom.

A villanykapcsoló kattogott egyet
és sötét lett.

A szomszédos szobában női
selymek suhogása hallatszott.

Pál, aki minden ruháját levette
ott állt a sötétben a hálósoba kö-
zepén, egyszerre csak érezte, hogy
két lágy, meleg női kar fonódik a
nyaka köré. Ajkára két női ajk
tapadt, amely valósággal perzselte.

Érezte, amint a meztelen női test
odasimult, odadörzsölődött az ő
meztelenségéhez.

— Engedd meg — könyörgött, —
hogy ismét felgyujtsam a villanyt,
hadd élvezzem remek testednek lá-
tását.

Mindjárt, mindjárt, — suttogetta
a nő alig hallható hangon, — csak
addig várj, amíg fehér szalagomat,
amely a hajamban volt, a nya-
kadra kössem. Babonából teszem,
mert hiszem, hogy akkor szerel-

med forróbb lesz. Így én hősöm, itt
a nyakadon a szalag. Most gyere
a diványra és aztán felgyujthatjuk
a villanyt.

Odadőltek a diványra és mikor
Pál elterült azon, a nő hirtelen
felugrott mellőle.

A villanykapcsoló kattogott egyet
és a szobában világosság támadt,
Pál meglepetve kiáltott fel:

— Anita, te vagy!

— Én vagyok. Eltanultam tőled
a csereberét.

Ezzel teljes testsúlyával a hanyatt
fekvő Pálra vetette magát. Megfogta
a nyakán a hurokra kötött sza-
lag két végét és minden erejéből
huzta.

— Én vagyok! Én .vagyok, —
mondta szinte őrijongve, — én va-
gyok! És bosszút állok azért a
gyalázatosságért, amit velem elkö-

vettél, amikor odadobtál a barátod
prédájának. Olyan utolsó céda
mégsem vagyok, hogy így tégy ve-
lem, ha már meguntál.

Ezzel teljes erejével huzni kezdte
a szalag két végét.

— Anita... én... te... — hö-
rögte Pál, de az egyre jobban szo-
ruló szalag elvágta a szavát.

A füleiben óriási zugás támadt.
Aztán megszűnt ránézve minden
hang. Egy nagyot szisszent még
az ajka és aztán Pál megszűnt
élni.

Anita még sokáig szorította ösz-
szébb és összébb a szalagot.
Végre elhagyta az ereje és ájultan
a földre rogyott.

A rendőrök ébresztették fel, aki-
ket másnap délelőtt Pál komor-
nyikja hívott.

Mese a mesés szabóról

Még sötét volt a város. A csu-
csos favázás tetejü házakon csak
néha visitotta el magát egy sze-
relmes macska Vékonyan vágta a
a sikitás a levegőt és csak a vá-
rosvégi korcsma ablaka világított
pirosan. Ugy meredt bele a piros-
ság az éjszakába, mint kipattant
husu gránátalma meztelen négernő
keztében.

Benn a korcsmában, hosszú fa-
asztal körül, erős, nagytestü lova-
gok ültek.

A királynőről beszéltek.

*

Egy vándor szabólegény lépett
be ekkor a korcsmába. Leült a
faasztal végére és hallgatta, amint
elborult arccal mesélte Worthun-
berland:

— Most harmadik éve, hogy
hozzákezdett. Kipusztítá országunk
javát. Ezek, deli, erős ifju legé-
nyek hajlós pálmákként mentek
eléje és lombjukat vesztve, holtan
száradtak el a szemeten. Szeren-
cse, hogy év óta megjött mindenki-
nek az esze és nem jelentkezik
próbára senki.

— Kiről beszélnek uraim —
— kérdezte a szabó.

— Kiről, mint a királynőről —
válaszolt Capden Bell. Hát kecske,
hozzád nem jutott el a királynő
hire?

— Nem.

— Furcsa dolog, kecske, furcsa,
mint nyitott esernyő a pávián ke-
zében. Halld hát. Három évvel
ezelőtt királynőnk pályázatot hirde-

tett, hogy feleségül megy ahhoz,
aki ki tudja elégíteni csókjaival.
De akinél nem sikerül a próba
azt megöleti. Ezren és ezren hal-
tak meg, csődöt mondott próbálko-
zók.

— No én már megpróbálom —
mondta a szabó. A lovagok har-
sányan, mint biborvörös torqu
trombiták, kacagni kezdtek, aztán
előperdült a kocka, a szabó is
játszani kezdett és reggelre elnyerte
mindannyiuk pénzét.

*

Reggel jelenkezett a szabó pró-
bára. Kinevették a bársonyos ru-
hájú udvaroncok vékony, tört alak-
ját, de azért beengedték a király-
nőhöz. Aztán — mert jó szívük
volt — elküldtek a hóhérrért. De
azért sajnálták a szabókat.

Lassan, mint orsóról a fonál,
lepergett az első óra. Az udvaron-
cok összenéztek: a szabó még
benn van. És lassan, mint ősz
hajszál a női hajban, jött a má-
sodik, a harmadik, a negyedik, a
többi óra. Sötétedni kezdett, ami-
kor a bársonyos ruhájú udva-
roncok rosszat sejtve, benyitottak
a királynő termébe.

Ijedten hökkentek vissza. Gyü-
rött selymeként feküdt a királynő
nyoszolyáján. A márványpadlón
szerte heverték az elalélt udvar-
hölgyek. Végigcsókolta a leáldozó
nap verejtékes, izzadt testüket.
És a szoba közepén ott állt a
szabó. Ritmikusan járt maga felé
a keze. (És még mindig hasonla-
tokat mondott.)

A LÁNYOK TITKA

— Eredeti kézirat. — „Mephistó” szatirái. —

A lányok az Iskola-uccába jártak, egy órákor gyakran találkoztam velük. Tarkán sereglettek ki a körutra, vihogtak és sugdolódtak. Hárman-négyen összefogództak, egymásba karoltak, az egyik halkán, sugva mondott valamit, hangosan kuncogni kezdtek.

Ellenségesen, érhetetlenül és irigyen néztem őket. Vajjon miféle butaságon nevettek folyton? Ha két lány összejött, mindjárt sugdolódni kezdtek, ismeretlen dolgon nevettek.

Elkomolyodtam és gyanakodva, rossz érzéssel huztam fel szemöldököm, valami profán, cinikus, tisztátalan dolog van a világon, amiről csak ők tudnak és mindig arról beszélnek, gunyosan, alattomosan néztek rám és elszaladtak. Vajjon mi lehet az?

Mert valamit tudtak, amit én nem tudtam akkoriban.

Egyszer napfogyatkozás volt, a hold árnyéka elhaladt a napkorong előtt. Napokig készültem rá, üveget kormoztam és dobogó szívvvel vártam a csillagászok által kijelölt időpontot. Mikor a fényes tányérba beleharapott a fekete csorba, ujjongva és áhitattal kiabáltam és kezemben a kormos üveggel kerestem valakit, akinek elmondjam, hogy milliárd kilométernyire mi történik odakünt. Csak két lányismerősöm volt a másik szobában, befutottam és lelkesedve hívtam őket, hogy gyöjjenek, mert a remek színjáték csak percekig tart. Nem lehetett rávenni egyiket se, hogy az uccai szobába átjöjjenek, valami butaságon vihogtak, hemperegtek, hogy combjukon felcsuszott a ruha, csufoltak engem, ugyan hagyj bennünket békén, mondták. Dühösen és gesztikulálva magyaráztam, hogy milyen nagy és ritka tünényről van szó, és hogy mindjárt vége lesz, de hiszen csak arról van szó, hogy átjöjjetek az uccai szobába, kiabáltam elkeseredve. Valami kétértelmű ostobaságot feleltek és nem jöttek át és nem nézték meg.

De vajjon mi lehet az? Mert van valami velük. Valami van, amit mindenki tud, csak én nem, ami miatt úgy bánnak a lányokkal, mint valami kiváltságosokkal és ezt ők tudják. Még egészen kicsike voltam, mikor amugy sem volt hasznom ab-

ból, hogy ők lányok, mikor a rokonaim ilyeneket mondtak: Hát állva hagyod a kis kisasszonyt és te leülsz? Nem szégyenled magadat? Milyen gavallér lesz belőled? És nekem fel kellett állni a kényelmes székről, hogy a csipkébe öltözött kis majom leülhessen. Az arcom égett a szégyentől és haragtól, — miért? kérdeztem magamban, — miért? Micsoda ostoba, jogtalan, igaztalan előny? Ha pofon vágnám, leesne a székről! De hát ő pofonvághat és megalázhathat engem, csak azért, mert ő gyengébb és így lovagiaságból nem üthetem vissza, ő tudta ezt és nevetett és kényelmesen ellerpeszkedett...

Miért? Miért. Mi lehet ez?

A lányokat nem bántja senki. Taknyos másodista korukban már magázza őket a tanár, nem kapnak barackot a fejükre, udvariasan beszélnek velük. Fiatalabb tanárok előre köszönnének nekik az uccán. Miért? Miért?

A vilamosban fel kell állni nekünk, hogy ők leülhessenek, a legjobb fálattal őket kell megkínálni, ha leejtenek valamit, úgy állnak ott hanyagul és kényelmesen, mintha a természet törvénye volna, hogy nekem kell azért lehajolni. Mit nyujtanak ők nekem, mit tesznek, miért kell tisztelni őket? Férjhez mennek, attól kezdve a férj dolgozik helyettük, el-tartja őket. Szabadjegyet váltottak az életre azzal, hogy megszülettek.

Miért?

A fiuk valami trágár, szégyenteljes, illetlen és ostoba dologról fecsegnek az iskolában, hogy hát a drága percekért, a forró csókokért és meleg ölelésekért. Drága percek? Vajjon menyibe kerülhetnek? De hát ez képtelenség, ostobaság, nem lehet, hogy amiért ők ruha nélkül meztelenek a férfi előtt, azért van annyi előnyük? Itt valami titok lappang, az bizonyos, de az örültség, az lehetetlen, hogy az legyen az a titok. Hiszen az egy buta vicc, egy gyerekes játék, hiszen ennél csak érdekesebb egy napfogyatkozás vagy egy Leclanché-elem, vagy Toricelli-féle ór?

Miért? Miért?

Lapunk

28

oldal!

Örömmel jelentjük olvasóinknak, hogy lapunk 1928. évi január 1-ei száma

28 oldal lesz

és a további számokat állandóan 8 oldallal nagyobb terjedelemben adjuk ki és jelentjük meg.

Amidőn ezt e helyen regisztráljuk, nem mulaszthatjuk el megjegyezni, hogy a 8 oldal emeléssel lapunk ára változatlan marad, mert ezzel is kifejezésre akarjuk juttatni azt a nagy népszerűséget és elterjedettséget, amely lapunkat megjelenése óta körülveszi.

Heti 8 oldallal többet kap az olvasó

és így módunkban lesz, hogy a regényekből állandóan négy teljes oldalt közöljünk és nagyobb teret engedjünk a novelláknak és más elbeszéléseknek. Ezenkívül állandó

illusztrációt helyezünk el

minden egyes számban, úgy, hogy lapunk bátran felveheti a versenyt bármely külföldi folyóirattal.

Szász Károly elbeszélései:

TERÉZ-E, VAGY RÉZIKE?

I.

Géza kíváncsian lépett rokonai házába. Vajjon megismeri őt Rézike? Megnőtt, megváltozott mióta nem látta? Gyorsan feltárta az ajtót. Öten ültek az asztalnál s meglepődve bámultak reá. Pár pillanat múlva Rézike felugrott és Géza nyakába borult. Semmit sem nőtt azóta és semmit sem változott. Teréz, Rézike nevelőanyja is odalépett hozzá:

— Hát engem nem ölelsz meg?

Géza zavartan lépett hozzá. Teréz ugy huszonöt éves volt, erős, jó-növésű, élénk barna szemekkel s világosbarna hajjal. Géza átölelte a kíváncsian, egészséges testet és szinte elszédült, ahogy magán érezte a duzzadó kebleket, a kerek hasat.

Géza szobája jóllehet egyszerű volt, de ragyogott a tisztaságtól. Félrehuzta a fehér ablakfüggönyöket s kitekintett az ablak alatt elterülő kis kertre, mely a barátságos holdfényben fürdött. Aztán ágyára dőlve álmodozott tovább. Terézt nagyon pompás csemegének találta, az egészséges, fehér test szinte magára vonzotta az előbb Gézát, mint egy mágnes a vasat. Nagybácsiját, Teréz férjét, nagyon irigyelte. Ez volt az ő álma is: egyszerű, de kényelmes ház, csinos, jó asszonyka, friss gyermekek. Szívesen cserélt volna vele helyet.

Aztán a kis Rézikére gondolt, ha nőül venné... bizonyára boldog lenne vele... s maga is nevetett terve felett. Azt remélte, hogy ábrándjai majd álmában is folytatódni fognak. De mély álomba merült.

Másnap Teréz férje elutazott vidékre és Gézára bízta feleségét, meg lányát...

A szerelmesek nem unatkoznak. S szeretett Géza? Igen. De maga is bizonytalanságban volt, hogy melyiket a kettő közül.

II.

Egy napon Géza és Rézike a szőlőben ülve beszélgettek. Csevegtek gyermekkorukról.

— Ah, milyen szép volt! — szolt Rézike ragyogó szemekkel és közelebb bujt Gézához. Combjai a fiu lábszáraihoz tapadtak.

— Gondoltál néha reám? — kérdezte aztán a lányka és mélyen el-

pirult. Érezte, hogy melegebb vizekre evez.

— Nagyon gyakran! És te?

A meleg vizek már minden oldalról nyaldosták tagjaikat.

— Mindig! — szolt Rézike.

Ezen szavak ugy csengtek, mint sok ezüst harang. Oly közvetlenséggel és mélységgel voltak mondva, hogy Géza minden józanságról és okoskodásról megfeledkezve, karjaiba zárta a kis puha testet és összeviszsa csókolta az ártatlan ajkakat, de aztán, mintha szégyelné győzelmét, karjait lassan elvonta s elfordította a fejét.

— Szenvedsz? — kérdé Rézike.

— Igen és nem; magam sem tudom, mit érzek.

S Géza gyorsan felugorva, a ház felé sietett.

— Mi történt velem? — így tűnődött magában. Nőül vegyem Rézikét? Eddig boldognak éreztem magam s most a boldogság oda... pedig semmit sem veszítettem, sőt nyertem.

Most, mikor tudta, hogy Rézike szereti, nem izgatta ez a gondolat. Nem izgatta a fehér gyermektest bá-jainak elképzelése. Rézike hiba nélküli szüzike, puha, meleg jószág, kedves és szeretetreméltó s Géza mégsem birta az asszonyt látni benne. Ah, ha olyan lenne, mint mostohaanyja, Teréz! Miért tértek a férfi gondolatai mindig őreá? Most érezte, hogy Rézikét szereti, anélkül, hogy sóvárogna utána s Terézért vágyódott, anélkül, hogy szerette volna. El kell távoznia. De mire magyarázzák rögtön távozását? Majd még olyannal is gyanúsítják, ami az igazságnál is rosszabb. Aki a fenyegető veszedelmet ismeri, az védekezni tud ellene s a menekvés nyitva áll előtte. A legyőzöttek futnak és ő... ő bizton győzedelmeskedik.

III.

Az ebédet szóltanul, leverten költötték el.

— Hátha sétálni mennénk? — kérdé Rézike. Olyan meleg van itt, a völgyben lent talán hűvösebb az idő.

— Igazad van, itt megstülünk.

Mindhárman elhagyták kedvenc helyüket azon reményben, hogy a hellyel talán bünös gondolataik is változnak. Félóra múlva már a mély,

árnyas völgyben voltak. Egy kis patakocská csörgedezett a fák alatt s a közeli rétről egy pásztorleányka fiatal, friss éneke hallatszott.

Teréz és Géza a hang irányába tekintettek s a bokrok közül egy fiatal parasztlegény barna fűrtös fejét látták kiemelkedni aki gyorsan a leánykához futott, átkarolta s összecsókolta. A leányka fölkiáltott és kiszabadítva a szerető karjai közül, elfutott. A legény erre szintén észrevette Terézt, mire ő is gyorsan eliramlott.

— Gyerünk, — szolt Teréz izgatottan.

— Hová? — kérdé Rézike bámulva.

— Mindegy... Akárhová.

— De itt olyan kellemes hűvös van.

— Hát nem látod, hogy a nap már idevág?

S csakugyan, a nap már a völgy-nyílás felett erősen kezdett tüzelni.

Rézike szó nélkül Géza karjába kapaszkodott s követték az előre lépdelő Terézt.

— Terézt ma olyan különösnek találom, — fordult Rézike Gézához.

— Ugy? Én nem vettem észre; — válaszolt ez, akaratlanul is megremegve.

Eközben már felhaladtak a dombon; a levegő mozgásba jött, anélkül, hogy azért lehült volna s az ég borulni kezdett. A két asszony gondolataiba mélyedve haladt előre s csak akkor ébredtek fel álmodzásaikból, amikor az első nehéz esőcseppek csuppantak a földre. Ijedve szemlélték a közeledő vihart. A nap elbujt s ólomszürke felhők tornyosultak az égen, melyeknek mélyéből rőtfényű villámok cikáztak elő. A falombok erősen suttoztak, a vihar teljes ereiben kitörni készült. A két nő hazafelé akart menni, de Géza más véleményen volt s midőn az eső zuhogni kezdett, az asszonyok is lemondtak róla, mivel jó távol sétáltak el hazulról. Nem volt más hátra, mint egy hatalmas tölgy terébélyes lombkoronája alatt keresni menedéket.

IV.

Rézike az első megrettenésen tul-esve, Géza karjaiba öltötte a magát s hízkeldeve, mosolyogva né-

zett rá. Géza zavartan, szomorúan, de egyuttal izgatottan hallgatott.

Az uton birkanyáj rohant tova, szorosan egymás mellé bujva, hogy az eső ellen jobban védekezhessenek, utánuk pedig a pásztor és felesége siettek s egymásba fogózva egy nagy köpönyeg alatt, bátran nézhették az esőt.

— Oh, a szegények! — szánakozott Rézike.

— Nincs ok a szánalomra, — felelt Géza jelentőségteljesen, — ők szeretik egymást.

A fiatal lány Gézára nézett, hogy felfogja pillantását, de hiába. Az ő szemei Terézen nyugodtak, aki álmódóan tekintett az égre.

A sötétség nőttön-nőtt.

— Nemsokára beesteledik, nem maradhatunk itt tovább, — szólt Teréz.

— Tolvajoktól fél? — kérde Géza nevetve.

— Oh nem, ha te velünk vagy! — válaszolt Rézike büszkén.

— Nem, azt nem, — mondá Teréz komolyan — de a fáradtságtól s nedvességtől még sem óvhat meg, Géza, azért haza kell indulnunk.

— Szolgáltatukra állok, de jobbnak vélem, ha addig nem távoznánk, míg az eső alább nem hagy s aztán ilyen sötétségben könnyen bajunk történhetik. Várjuk míg a hold egy keveset kisüt, akkor nyugodtan utnak indulhatunk.

— És ha az eső sokáig tart?

— Akkor itt töltjük az éjt!

— Hát a gyermekeim?

— Azok biztonságban vannak. De megnyugtatásul kész vagyok haza menni, nekem nem árt a vihar.

Az ajánlat olyan okos és szeretetreméltó volt, hogy Teréz nem kétlenkedett tovább.

V.

Az eső nemsokára elcsendesedett s a szakadozott felhők körül kicsilámlott a hold is, mint egy krétakör.

A lejtővel nehéz volt a sikos és stüppedékes dombrol. Géza Teréznek nyújtotta karját, hogy rátámaszkodjék, de az visszautasította.

— Köszönöm! Tartsa csak inkább Rézikét, aki nem oly erős, mint én.

Az ut magát Gézát is kifárasztotta s elgondolhatta, mennyire kifárasztotta Terézt, pedig az ut nehezebb része még hátra volt. A kis patak most hatalmasan megáradt s teljesen ellepte a hidul szolgáló nagy szikladarabot.

— Ah! — kiáltotta Rézike megijedve, — mit csinálunk most?

— Visszatérünk, — felelt Teréz határozottan.

— Nem, — vélekedett Géza, — át kell mennünk! — s szót sem várva, felkapta a földről a kis leánykát s a patakba lépett. Jóllehet a víz térdéig ért, mégis szerencsésen a tulsó partra ért vele. Ez hálásan s szeretetteljesen megcsókolta.

— Ah, milyen jó vagy te!

Gézát meglepte a gyöngédség ilyen megnyilatkozása s mintegy akaratlanul is magához szoritotta s megcsókolta a kis teremtet, de aztán öntudatra ébredt s gyorsan kibontakozott a veszélyes helyzetből.

— Várj itt reám; Terézt is át kell hoznom.

Visszatérve ott találta Terézt, amint valamit keresett.

— Mit keres? — kérde Géza bámulva.

— Egy átjárót.

— Nincs. A víz elöntötte.

— Akkor nem megyek át.

— Dehogyan nem; úgy mint Rézikét, átfogom vinni.

— De én nem akarom!

— Miért nem?

Teréz nem válaszolt. Géza pedig folytatta:

— Azt hiszi, olyan gyöngé karom van, hogy nem bírom átvinni?

Erre a kérdésre sem kapott feleletet s Géza türelmetlenül beszélt tovább:

— Határozza el, mit akar? Nem maradhatunk itt, mikor Rézike a tulsó parton van.

Teréz erre megszólalt:

— Akkor hát átmegek; nyujtsa kezét és vezessen.

— De vizes lesz és megbetegszik.

— Nem!

— De...

— Ugy akarom...

S Teréz oly keményen szólt, hogy Géza nem ellenkezett tovább.

— Itt a hid, — szólt Teréz pár lépés után; — kérem adja ide a kezét.

— Azonnal, de előbb tájékozni akarom magamat.

Géza lehajolt, mintha a sziklák fekvéseit keresné, de aztán gyorsan kiegyenesedett s Terézt felkapta a földről, mielőtt ennek ideje lett volna védekezni. Ez hevesen felkiáltott, de minden ellentállás hasztalan volt, miután Géza már a vízben lépdelt. Tudta, hogy Teréz most a hatalmában van, azért lassította a lépéseit. Keze alatt érezte az ifju nő hevesen dobogó szívét s remegve élvezte a gyönyörteljes perceket, melyeket csellel szerzett meg s amelyért bizonyosan keményen bünhödni fog. Száját rátapasztotta Teréz ajkaira,

keze erősen belemarkolt a dus keblekbe...

VI.

— Köszönöm, — szólt izgatottan, mikor a földre értek s gyöngédtenül ellökte magától. Géza összeresztent... a büntetés már megkezdődött.

— Elestét? — kérde Rézike.

— Nem!

— Akkor miért kiáltottál?

De Rézike nem kapott választ.

— Talán féltél? — folytatta tovább — látod, én bátrabb vagyok, mint te, mert nem létem. Ugye, Géza.

— Siessünk! — vágott közbe Teréz, — újra esni kezd.

Nemsokára egy szénapajtához értek, melynek ajtaján a két nő besietett, míg Géza kívül maradt.

— Nem jössz be? — kérde Rézike.

— Nem, élvezem a friss levegőt.

— Akkor legalább hagyd nyitva az ajtót, mert minden bátorságom dacára félni fogok...

— Légy nyugodt, itt maradok

Valójában pedig Géza Teréz haragjától félt... Letült a pajta előtt egy köre s fejét a kezeire támasztva, gondolataiba mélyedt.

Az eső elállott s teljes csönd és sötétség vette körül. A csendben mindig van valami ingerlő titokzatoság, a sötétségben pedig valami ismeretlen. Ha semmit se látott és hallott, de agya annál inkább dolgozott. Percről-percre nőtt izgatottsága s a szive pörölyként dolgozott keblében... Félelem, okosság, előre látás, mind mind eltűntek, csupán a lázas akarás és sovárgás töltötte be valóját.

Géza feszülten hallgatódzott. Élesen hallotta két személy lélegzetvételt; az egyik jobbkézt s távolabbról hallatszott s lélegzetvétele csendes volt, mint egy alvó gyermeké, a másik balkézről nehezen, rendetlenül lélegzett.

Géza tisztában volt vele, hogy a két nő közül az egyik ébren van. De melyik? ...S miért nem tud aludni?...

VII

Belépett a nehéz, szénaillesztos és meleg pajtába s kezével óvatosan tapogatott előre. Egy másik kézre akadt, amely gyorsan visszahúzódott, de az érintés is elárulta már, hogy az a kéz éppen olyan tüzes volt, mint az övé...

Felhajtotta a testről a szoknyát, lesiklott a bugyi a két forró combról és...

Lázás izgatottságában csak egy gondolat kóválygott Géza fejében :

— Ha Rézike, akkor nőül veszem, ha Teréz...

De nem füzte tovább gondolatait. Legyőzhetetlen vágyódás vonzotta őt mindközelebb a női testhez, akit maga mellett érzett s akinek nyugtalanságát szabálytalan lélekzete, fesszesen álló kebelbimbói és forró combjai árulták el.

A vihar újra tombolni kezdett odakinn, a szél rázta az épület eresztékeit, mintha szétbontani akarná, csikorgott, recsegett minden deszka. Rézike is felriadt mély álmából :

— Géza, Géza, hol vagy ?

— Itt melletted... most rajtad a sor...

Plátói szerelem.

Kohn és Grün találkoznak az utcán és azt mondja Grün :

— Gratulálok, hallom, hogy a lányod egy gróf barátnője lett.

— Ugyan kérlek, — mondja Kohn — lehet is ehhez gratulálni, hiszen a barátságuk csak plátói.

— Hogyan plátói ?

— Ugy, hogy a grófnak csak-ugyan a barátnője, de nem fizet neki.

Félreértés.

Nyár volt. Mancika és Tóbiás gyönyörű virágos lugasban élvezték a természet gyönyöreit.

— Emelje fel! — szólt kacéran Mancika, miközben vérpiros szegfűjét a földre ejtette.

Tóbiás, aki nem vette észre, hogy a szegfű leesett, habozott.

— Emelje fel! — ismételte bátorítólag Mancika.

Tóbiás lassan lehajolt és fel-emelte. Először megfogta, aztán megtapogatta, megsimogatta.

— Jön a néni! — hebegte izgatottan Mancika — tegyen ugy, mintha csak a cipőzsinóromal igazítaná...

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

IRÓGÉP

Cim a kiadóhivatalban.

Csodára vársz?

— Eredeti kézirat. —

Csodára vársz ?

Valamire, hogy jöjjön, legyen éljen, valami, amire vársz, hogy megtörténjen ?

Valamire, hogy elszabaduljon és fiatalon-szerelmesen.

csókosan-lelkesen lábad elé hulljon ?...

Csodára vársz ?

Csoda... csodák, hisz ebben hiszek én is, hogy egyszer, talán értem is eljön, mégis...

Lázás, bűnös, forró, vad csodákra vágyom — vagy csak egy szemre ? szájra ? szóra ?

Mindegy. Ha perc, óra — de én, én is várom...

Csodára vársz ?

Ne... mégsem... Nézd, künn a csatangoló szélben halottszagu eső kopog a levélen :

ne várjuk most, ne várjuk tovább,

fázós, bus időben, sápadt, fáradt őszben

elfakulnak,

elvakulnak,

meghalnak a csodák...

Csodára vársz ?

Azért eljön, ne félj... hisz már a szóban, szájban, szemben, benned és bennem : ott van...

Csak még uj. Mai. Fiatal, félénk, gyáva,

vár erősebb időt, lányt, legényt,

még nem bírja a fényt,

gyenge : napvilágra...

Csodára vársz ?

Várdd, mert jön... Derengő, szent májusfényben

fölébred majd bennünk ezer remegésben,

nem kérdész miért, honnan, hol, sem hová,

szemed lehunyod, mert nem bírod

a mosoly könnyes csókot,

s a csodát.

a nagy, a szent, az örök csodát...

Győry Endre.

AZ ELEGÁNS ASSZONY

— Eredeti fordítás. —

Madame Louraine magas, karcsu, elegáns asszony volt, akivel egy estélyen ismerkedtem meg. Már jóval elmúlt éjfél, táncoltunk és akkor észrevettem, hogy jobban hozzámsimul, hozzábujdik, mint ahogyan az természetes és megszokott lett volna. Elhatároztam, meggyőződöm minden áron, tévedek-e vagy tényleg úgy van és a legközelebbi szünetben kísértálm vele egy néptelen erkélyre, hirtelen magamhoz vontam és szájamat vadul ajkára tapasztottam.

Nem ellenkezett, sőt karcsu testét kigyóyszerűen körém fonva, találoztak nyelveink. Kéjes bizsergésben és hirtelen támadt vad vágyban szittuk egymás ajkát, talán percekig.

Később, minek részletezzem a dolgot, bevallottuk egymásnak, hogy kölcsönösen szimpátiával viseltetünk egymás iránt és én egy-két hét múlva már mint a ház bizalmas barátja csevegtem monsieur Louraine-val, aki engem nagyra becsült, de mintha már sejtett volna valamit abból, hogy én igazán nem azért kedvelem házukat, hogy meghallgassam elmés véleményeit a politikát illetően, hanem igenis a madame körül vannak holmititkos céljaim.

Azonban ez nem hogy csökkentette volna vágyaimat sőt ellenkezőleg még inkább ambicionált, hogy elérjem célomat és elmenjek az asszonykával — egészen odáig.

Hogy tulajdonképpen mi tetszett nekem az asszonyon, igazán nem tudom. Nem volt nagyon szép, az alakja is talán túl karcsu volt, de úgyhiszem határtalan és izléses eleganciája volt az, melyért boldultam.

Ruhái mind kifogástalanok voltak, az arca mindig diszkrétén és izlésesen ki volt készítve, nem léphettem őt meg sohasem „háziassan”, mint a többi asszonyokat, ő mindig készen volt a hódításra.

Annyira, hogy mondom. rajongtam érte és mondhatom, ugyancsak bosszankodtam, hogy sehogysem tud eljönni az a várva-várt alkalom, hogy eltölthetlek vele egy zavartalan éjszakát, nem is éjszaka, legalább egy-két óránk lett volna, — de még az sem.

Egyedül annyit érhettem el, hogy

esténként kiültünk a sötét erkélyre, férje pedig, aki szenvedélyes zenész volt, benn zongorázott.

Ilyenkor egészen melleje bujtam, megsimogattam a mellét, mely oly kicsi volt, akár egy tizenöt éves szüzlányé, magamhoz vontam és éreztem, szenvedélyesen viszonzza simulásomat, szinte görcsösen szorítja combjaimhoz hajlékony testét. Lihegett a vágytól, szenvedélytől, sokszor úgy felizgattam, hogy véresre harapta ajkait és könnyek szöktek szemébe a ki-elégítetlen vágytól, — de hiába, nem tehattunk semmit, benn a szobában bármelyik percben abahagyhatta a zongorázást férje, aki az utóbbi időben már nagyon gyanakodó volt.

Ez azonban legfeljebb arra készítetett, hogy elhatároztam, egy héten belül ha török, ha szakad, birnom kell azt az asszonyt és éppen egy jó haditervet akartam kidolgozni, mikor kopogtak az ajtón és legnagyobb csodálkozásomra inasukat látom a küszöbön.

Levelethozott, Monsieur Louraine kéretett, fáradjak el hozzájuk, illetve hozzája, mert érkezett Angliából egy pár értékes műreke s tudva, hogy nekem meglehetősen szakismeretem van ezen a téren, szeretné véleményemet azon melegében kikérni.

— Jövök — válaszoltam a szolgának és rövid negyedóra múlva már unott képpel nézegettem és dicsérgettem azokat a tárgyakat, melyeket Louraine ur féltve vett ki egy óriási ládából.

Legalább az asszonnyal találkoznék, gondottam magamban, de tekintve, hogy még alig mult el délelőtti kilenc, erre nem is számíthattam.

— De ez még semmi, — szolt a monsieur lelkesen — ezt nézze meg, ezt... külön tettem, nem méltó ezekhez...

Azzal karon fogott és a szomszéd szoba felé vont, melynek ajtaját hirtelen és udvariasan kinyitotta előttem.

Egy nagy, rendetlen szobában, melyben gyűrött és használt fehérneműk heverték kimondhatalan rendtelenségben és egy hosszú, sovány, pettyhüdt mellű nő állt, fakó, ráncos, vértelen arccal és

ajakkal, közönséges kis ing volt rajta, könyökei hegyesek voltak és combjai vérszegényen soványak.

Meghökkentem. A nő rámnézett, ijedten felsikoltott és még mielőtt valami történhetett volna, monsieur Louraine becsapta orrom előtt az ajtót és természetesen látszó, ijedt hangon mentegetődzött:

— Én istenem, milyen ügyetlen fickó vagyok, a feleségem ezt nem fogja nekem megbocsátani, amíg élek...

Lopva rámpislantott és én ebben a pillanatban mindent megértettem. Szerettem volna megrázni a kezét és a szemébe nézni:

— Uram, gratulálok, Ön győzött...

Az asszonyt nem láttam többet, mert hirtelen el kellett utaznom.

Vagy nem kellett elutaznom?

Pék Dezső

H U M O R

A gyöngé borjuhus

(Párbeszéd a mézárszékekben:)

— Na Miska, jól kikaptam magam miatt a nagyságámtól.

— Már miért, szakácsné lelkem?

— Maga gyöngé borjuhust kínál, meg adott, oszt a nagyságos ur a rossz fogaival nem tudta megrágni a kemény falatokat, hanem csak ide-oda forgatta a szájában, nagyot nyelt és aztán engemet szidogatott.

— Hát pedig Zsuzsa lelkem, én igazat mondtam, mert az a szegény borju olyan gyenge volt, — hogy csak úgy vánszorgott, amikor a vágóhidra hajtottam.

A ravasz Éva.

— Nagysád, az éjjel azt álmodtam, hogy a világ legbájosabb hölgyét vettem el feleségül.

— Na és mondja csak tanár ur, boldogak voltunk?

Igaza van.

Kohn egy villamosra vár a megállónál és egyszerre csak dühösen kifakad:

— Így van ez mindig evvel a nyavalyás villamossal. Ha az ember nem vár rá, akkor sohasem kell várni rá, de ha vár rá, akkor biztos, hogy várni kell rá.

Dzsagga, a tigriskirálynő

— Egy angol lord naplójából. —

Eredeti kézirat. — Angolból fordította: Kemenes István.

(2)

Meghökkenem. És csak aztán néztem jobban körül a teremben. Hiszen a hercegnő szépsége, amely a fátyol alól majdnem teljes égi meztelenségben tárult elém, az első pillanatban annyira elkápráztatott, hogy rajta kívül nem láttam semmit.

Most egyszerre lettem figyelmes a három óriási tigrisre, amely a szoba három különböző sarkából ellenségesen nézett felém és minden pillanatban ugrásra készen állott, hogy szétmarcangoljon.

— Jöjjön hozzám, — szólt a hercegnő, — ha megvan a bátorsága ahhoz, hogy tigriseim dacára hozzám mer közeledni, akkor teljesebbé válok a szerelmünk.

A tigrisek úgy voltak a hatalmas teremben elhelyezkedve, hogy sehogyan sem kerülhettem el őket, ha Dzsagga hercegnőhöz akartam jutni. Mégsem haboztam. Bátran megindultam az egyes irányban. Nem volt szabad gyávának látszanom. Nemcsak magam miatt, hanem azért is, mert tudtam, hogy ebben az esetben a hercegnő valamennyi angol gyávának bélyegeznék.

Dühösen morgott a bestia, mikor maga felé látott közeledni. Hosszan elnyújtózott, több mint valószínű azért, hogy ugrásra készsüljön. Önkénytelenül is nadragom hátsó zsebe felé nyultam.

— Hagyja most a revolvért, — mert ezzel csak növelné a veszedelemet.

Kivettem kezemet a zsebemből és lassan, de határozott lépéssel tovább mentem a tigris felé. Merőn a szeme közé néztem, hogy előre sejtthessem minden mozdulatát. Mindig ügyes tornász voltam és arra számítottam, hogy egy ügyes ugrással menekülök a fenévad elől.

Abban a pillanatban, amikor a tigris nekirugaszkodott és magas lökéssel a levegőbe vetette magát, hogy széles ívben felém repüljön, leguggoltam és ugynevezett lapos ugrással előre vetettem magamat.

Az egyetemi tornaversenyeken ezekben a lapos ugrásokban, melyekben a test alig néhány centiméternyi magasságban lendül tovább a föld felett, elsőrangú voltam és több díjat is nyertem. Volt

verseny, amikor három méteres lapos ugrásokat is végeztem.

Tehát abban a pillanatban, amikor a tigris magas ívben vetette magát felém, én lapos ugrással előre lendültem és a vége az volt, hogy a vadállat fölöttem ugrott el, én pedig egy pillanat múlva messze mögöttem ugrottam talpra. A pörüljárt vadállat bösz morgással fordult meg és újra rám akarta magát vetni, azonban urnője rászólt:

— Lete!

Ettől a hangtól a tigris meglapult, mint valami macska és meg sem moccant.

Azonban ezzel még nem jutottam sokkal közelebb Dzsaggához. Még mindig ott volt a teremben két tigris, amely mérgesen pillantott felém. Bár ezek közül csak egytől kellett különösebben tartanom, mert a másik, a terem tulsó oldalán volt, Dzsagga hercegnő mellett.

Tisztában voltam azzal, hogy ez a második tigris megfigyelte az elsővel való esetemet. Vadászoktól tudom, hogy a tigrisek megfigyelik ellenségeik harcmódorát és védekezésükben számolnak azzal. Ezt hamarosan magam is tapasztaltam, mert a második tigris mozdulataiból láttam, hogy nem akar magamat ugrani, nehogy így alatta alkalmam legyen elsiklani. Én tehát azt tettem, hogy amikor a tigris felém ugrott, ugyanakkor oldalra ugrottam. Így aztán a tigris melletttem lendült tova. Azonban az ugrás méreteiben elszámította magát, mert nagy loccsanással beleesett a medencébe és urnőjének hahótája közben kapaszkodott ki onnan. Vizesen, lucskosan, megszágyulva csoszogott a sarokba és ott letelepedett.

Most már aztán semmi sem tartott vissza attól, hogy odasiessék Dzsaggához. Ott is termettem mellette és szó nélkül karjaimba zártam.

Hirtelen azonban hatalmas ütest éreztem a balvállamon. A vérem elhűlt. A harmadik tigris volt, amelyre nem is gondoltam. Mikor látta, hogy urnőjéhez nyulok, első lábával erős ütest mért rám. Rámugrani valószínűleg azért nem mert,

mivel félt, hogy urnőjében is kárt okoz. Nem tudom ugyanis más képpen magyarázni viselkedését. A hinduk különben úgy tartják, hogy a tigris gondolkozik is. A tigrisnek ez a viselkedése pedig határozottan gondolkodásra vallott.

Dzsagga észrevette az állatot, fejét úgy fordította, hogy a szemébe nézhessen és csak ennyit mondott:

— Tehó.

A tigris levette lábát a vállamról és csendesen elkullogott.

Dzsagga pedig kézen fogott engem és kivezetett a teremből, melyben bösz ellenfeleim voltak.

Egy szőnyegekkel és selyempárnákkal borított szobába jutottunk, melyben csodás illat tette balzsamossá a levegőt.

Magam sem tudom, hogyan történt, de Dzsagga ott abban a buja szobában az enyém lett.

Egy forró boldogsággal telt éjszaka után arra kértem, hogy legyen a feleségem. Nemcsak azért tettem ezt, mert éreztem, hogy mint uriembernek ez a kötelességem, hanem azért is, mert végtelenül szerettem és az egész életre a magaménak akartam.

Kinevetett.

— Csacsi! Mondj le erről. Szeretlek és szeretni foglak mindig. De a feleséged nem leszek. Én mint hindu hercegnő nem alacsonyodhatom le annyira, hogy felesége legyek egy angolnak, téged pedig nem akarok londoni rokonnaid szemében megaláztattnak látni, mert azt mondanák rólad, hogy angolhoz nem illően hindu nőt vettél feleségül.

Hiába volt minden rábeszélésem, minden rimánkodásom, további csókjaival fojtotta el.

— Hát nem elég neked, — mondotta, hogy szeretlek, minek kell neked ehhez szertartás és hatósági engedély?

Hónapokon keresztül tartott zavartalan boldogságunk. Sokat jártam ki az erdei kastélyba, azonban maga a hercegnő is mind gyakrabban tartózkodott benaresi palotájában, hogy közelebb legyünk egymáshoz és hogy ne mulasszam el hiva'ali kötelességeimet sem.

Egyszer aztán szomorú hír érkezett Londonból. Atyámat szívszélhűdés érte és követte a sirba néhány évvel előbb meghalt anyámat. Mikor a gyászhirot Dzsaggával közöltem, őszinte részvét tükröződött a szemében és szagos

füveket égetett szobájában Brahma isten szobra előtt.

Atyám után James bátyám lett Fitzbury lordja.

Talán egy év telt el atyám halála óta, amikor családunkat újabb szerencsétlenség érte. James bátyámat a vadászon egy vadkan olyan súlyosan megsebesítette, hogy sérüléseibe belehalt.

A törvény értelmében erre Jakab bátyám lett a lord és a családi vagyon örököse. Kevéssel rá, hogy az örökséget átvette, levélben felszólított, hogy térjek haza Indiából, hogy közelebb legyünk egymáshoz és hogy elfoglaltam a gyarmatügyi minisztériumban régen fentartott állásomat. Én azonban nem tudtam Dzsaggától elszakadni. Nem is említettem neki, hogy hazahivnak. Bátyámnak ellenben megírtam, hogy nem szándékozom Londonba menni, hanem Indiában maradok, ahol már megszoktam a viszonyokat és ahol szintén van számomra kilátás a haladásra.

Levelem még meg sem érkezhetett Angliába, amikor hivatalos távirat jött, hogy Jakab testvérem autószerencsétlenség áldozata lett. Másnap a rokonságtól érkezett újabb sürgöny, amely elmondta, hogy Jakab autón indult egy skóciai kastélyba lánynézőbe, sebes iramu gépkocsija azonban egy utkanyarodónál leesett a szakadékbá. Jakab szörnyethalt.

Dzsagga sirt. Engem siratott, mert tudta, hogy ez az újabb haláleset elválaszt minket. És arra akart rábírni, hogy ne térjek vissza Angliába, hanem maradjak Indiában.

Hajlandó is voltam erre. Hónapok teltek el habozásban. Közben megérkezett a királyi kabinattiroda leirata, hogy jelentkeznek Londonban a Buckingham-palotában, ahol őfelsége az angol király személyesen fog lordi méltóságomba beiktatni, miután családomban én vagyok az egyedüli férfitárs, akit a rang és a vagyon megillet.

A király hívó szava elől nem térhettem ki. Elutaztam. De hogy előbb milyen nehéz volt a bucsom Dzsaggától, azt képtelen vagyok leírni. Mindkettőnkön végtelen fájdalom vett erőt, amikor utoljára csókoltuk meg egymást. És megfogadtam, hogy visszatérek hozzá.

Londonban észrevétlenül teltek a hónapok. A beiktatás után egymást követték a meghívások a királyi udvarba, a főúri palotákba és vidéki kastélyokba. Mind csupa

olyan meghívó, amely elől nem lehetett meghátrálni.

Aztán meg fiatal voltam és bár szerettem még mindig Dzsaggát, a tőle való távollétet lassankint megszoktam és azzal vigasztaltam magamat, hogy majd ha visszatérek egyszer hozzá, kárpótolni fogom őt az összes elmaradt csókokért.

Leveleimre mind rövidebb és türelmetlenebb levelekben válaszolt. Végre csak annyit írt:

— Tudhattam volna, hogy angollal van dolgom, aki nem tartja be szavát.

Azonnal válaszoltam neki, de levelem visszaérkezett. Erre elhatároztam, hogy Indiába utazom, hogy tisztázzam magamat.

Készülődtem az utra, amikor az egész országot nagy csapás érte. Meghalt a király. Mint lord nem utazhattam el. Ott kellett lennem a király temetésén és az új király koronázásán és az azt követő ünnepeken. Ismét hosszú napok teltek el.

Egyszer egy ujságban lapozva, ott láttam nyomtatásban Dzsagga hercegnő nevét. Azt írta róla az ujság, hogy a hercegnő a bensülöttek között bujtogatott az angolok ellen. Fegyvereket és lőszert vásárolt a bensülöttek részére, orosz tiszteket hozatott, akik a hegyek között a fegyveres bensülötteket titokban katonai kiképzésben részesítették. A dolognak teljesen az volt a látszata, mint egy készülő összeesküvésnek.

A hatóságok azonban rájöttek az egészre és elejét vették a bajnak. Dzsagga hercegnő a hadbíró-ság elé került. Ez kegyelmes volt számára, nem vette el az életét, még a szabadságát sem, de büntetésből elkobozta minden vagyonát. Csak három tigrisét hagyták meg neki. Ez a három tigris Lete, Tehó és Marji. Hogy mi lett a hercegnő további sorsa, arról nem emlékezett meg az ujság.

Írtam Benaresbe ismert ügyvédeknek és a rendőrséget is megkértem, hogy kutassa fel Dzsaggát. Sok pénzt áldoztam erre a nyomozásra, de teljesen eredménytelen maradt.

Évek teltek el.

Az idő az én számomra is meghozta a gyógyulást. Szívem sebe lassankint behegedt. Dzsagga képe már csak mint halvány színfolt élt bennem.

És most a napokban váratlanul viszontláttam.

A Piccadillyin sétáltam, amikor a szemem megakadt egy színes plakáton. Egy cirkusz plakátja volt. A rajta levő kép egy keleti ruhában levő nőt ábrázolt, akit tigrisek vesznek körül. A kép alatt ez a szöveg volt olvasható:

„Dzsagga, a tigrisek királynője”.

E sor olvasása után egyszerre feltámadt bennem a múlt. Láttam Dzsagga hercegnőt, akit annyiszor csókoltam és láttam tigriseit is.

Azonban nem tudtam elhinni, hogy most az igazi Dzsagga hercegnőről volna szó. Nemcsak azért, mert minden szorgos kutatás dacára nem érkezett róla hír, hanem azért sem, mert nem hittem volna, hogy a büszke hercegnő, hatalmas maharadzsa ivadéka, cirkuszi artistává legyen.

Még aznap elküldtem titkáromat a cirkuszba, hogy beszéljen vele és kérdezze meg, emlékszik-e Fitzburry lordra. A titkár azzal tért vissza, hogy az artistanő soha ilyen lordot nem ismert.

Azonban mégsem tudtam teljesen megnyugodni és az első előadásra magam is elmentem. Szemtől-szembe akartam látni azt a nőt, aki magát Dzsagga hercegnőnek nevezi.

Ott ültem az első sorban.

A különböző cirkuszi mutatványok, amelyek sorban következtek egymást, nem érdekelték. Én csak Dzsaggára voltam kíváncsi.

A cirkusz emberei egyszerre betoltak egy kerekeken járó nagy vasketrecet. A ketrecben három tigris volt. Vajjon ez-e az a három tigris, melyekkel nekem egykoron meg kellett küzdenem Dzsagga bírásáért? Ki tudna annyi idő múlva három vérengző vadállatot megismerni? Hiszen akkor se vettem őket olyan nagyon szemügyre.

Nem értem rá ezen filozofálni, mert a cirkusz öltözői felől hirtelen egy bő köpenybe burkolt alak jött. A fejét nem lehetett látni, azt csukla fedte.

Az egyik szolga kinyitotta előtte a ketrecajtót, mire ledobta magáról a köpenyt és ott állott nem messze tőlem Dzsagga, az igazi Dzsagga. Ugyanolyan vékony, átlátszó fátyol fedte remek testét, mint annak idején az erdei kastély medencés termében.

Önkénytelenül elkiáltottam magamat:

— Dzsagga!

Ugyanakkor odakapott a szívéhez és felém kiáltott:

— Aha!

Szokatlan mozdulata és hangja elég volt hozzá, hogy szemeinek vastekintetéhez szokott állatok nyugtalanodjanak. Az egyik hirtelen rávetette magát. Vér csördült ki a gyönyörű fehér vállról.

A cirkuszban pánik támadt. Átugrottam a korláton és a következő percben ott állottam a ketrec előtt. Revolvert rántottam és a fenevadra lőttem, mely már valósággal dühöngött a ketrecben és urnőjét a földre teperte. A nő ugylátszik, csak Indiában volt a tigrisek királynője, itt nem birt a tigrisek felett uralkodni.

Szerencsére a revolvergolyók hamarosan végeztek a bestiával. A cirkuszi szolgák vasdorongjai távol tudták tartani a másik két tigrist és a számos sebből vérző nőt ki lehetett hozni.

Intézkedtem, hogy a legjobb szanatóriumba vigyék és hamarosan magam is ott voltam. Dzsagga ájulásából éppen akkor tért magához. Lerogytam ágya elé és ő erőtlén kezével gyengéden meg-simogatta a fejemet. Kérdéseimre suttogó hangon mondta el, hogy pere után három tigrisével a hegyekbe vonult, ahol a benszülöttek adtak neki menedéket. Majd eladatta bizalmasaival maradék ékszereit, kerekas vasketrecet csináltatott kedvencei számára és elutazott velük Kalkuttába, ahol elszegődött egy cirkuszhoz. Végigjárták Kinát, Japánt, Amerikát és onnan jöttek át Európába. Nem akart Angliába jönni, mert nem akart velem találkozni, azonban az igazgató hivatkozott szerződésére és kényszerítette, hogy a társulattal tartson. Mikor felkereste szolgám az üzenetemet, azért tagadta meg ismeretségünket, mert azt gondolta, hogy akkor nem tördöm többé vele.

— Azt mondtad, — szoltam közbe — hogy sohasem ismerted Fritzburry lordot, pedig látod, ki derült, hogy ismered.

— Dehogyan ismertem, — felelt szeliden mosolyogva — te akkor nem voltál lord, más Fitzburryt pedig tényleg nem ismertem.

A beszélgetést félbe kellett szakítani. Dzsagga még csak annyit mondott, hogy amikor meglátott és én a nevét kiáltottam, végleg elvesztette önuralmát és így történt a szerencsétlenség.

Sajnos állapota a leggondosabb ápolás dacára napról-napra rosszabbodott. Pedig, hogy imádkoztam felgyógyulásáért! És feltettem

magamban, hogy ha felgyógyul, feleségül veszem. De nem gyógyult fel.

Szegény Dzsagga azonban mégis a Fitzburry lordok társaságába került. Odatevettem a yorki grófságban levő családi sirboltunkba. Két másik élve maradt tigrisét is agyonlövettem és a három állat hulláját a kriptá előtt ásatam el. Hadd legyenek urnőjük közelében.

Nincsen már senkim a világon. Ezentul csak közügyekkel akarok foglalkozni. Meg kell győznöm Angliát, hogy Indiában a jobb belátás politikájára kell áttérnie.

Nyári éjszaka

— Eredeti kézirat —

Éjszaka volt. Forró, tikkasztó, nyári éjszaka. Az ég sötét volt és felhős és olyan nehéz, fojtó levegő terült a földre, mint a pokol tüze. Izzott az ember bőre, tüzelt a vére, szitotta a vágy.

A faluban már mindenki aludt, csak a kertek alatt a szénakazal tövében virrasztottak még ketten. Egy fiu meg egy lány. Erős, barna, izmos, tüzes fiu, gyenge, hófehér, ruganyos lány.

— Hallgattak, csak elfojtott lihegésük szűrődött bele az éjszakába. Mert a fiu tenyere mint egy masszív, remekművű foglalat egy törékeny velencei tükrön, rajta pihent a lány alig alig megérett, hamvasan duzzadó keblén. Rajta pihent, rajta lüktetett, hol erősebben, hol gyengébben, hol meg egészen vadul, hogy fölszisszent a lány és a kéz lejjebb csuszott a combokra, az ő felé, a szoknya alá, a csipőre, a térdekre, mindenhová. És mindenhová mohón, mindenhová vadul, követelődzőleg.

— Félek, félek...

Az örök Éva suttogott bele az éjszakába, de lezárta ajkát a csókos gyönyörűség.

— Mitől... nem lesz semmi, majd megmondom, hogy kell, mit kell...

És a gyöngye, ringó derék lecsuklott a puha széna-ágyra, combjai tudatlanul, ösztönszerűleg nyílnak meg titokvárára, kis keble szinte a megpattanásig tulfutva zilál, testét ezer és ezer villamos áram járja át: ujjabb és ujjabb kéjek rángatódzása.

— Fáj... fáj...

De már nincs menekvés, csak egy: tulesni rajja... a fájdalom nő, óriási,

a gyöngye szűzlány belepirul, azután elhalványul, homlokára verejték ül ki... mi is lesz most... jaj... jaj... ir-tóztatós... rettenetes... hát ez az a jó...

A fiu izzad. Erős, izmos teste hullámzik a lányon, hatalmas sulya alatt szinte elvész, eltűnik a másik test alatta, de minél jobban sikong, jajgat, annál vadabb dühvel feszül neki...

Már egész teste csupa megfeszült tűz... a szétpattanásig izzik min-dene...

Most... valami elszabadul... szűz-lánysikoltás... lihegés, kimerült fá-radtság... borzongás...

Egyszerre történt...

Egy negyedóra múlva hazamegy a fiu. Keményen, dacosan, büszkén vág neki az éjszakának. A lány csak oson. Riadtan, félve, könnyezve suhan el a kertek alatt és beszökik az ágyába.

Jaj istenem...

...Csak ez történt, így történt és hej de sokszor történt. Mindig, amikor éjszaka volt, forró és tikkasztó nyári éjszaka, amikor olyan nehéz, fojtó levegő terült a földre, mint a pokol tüze, hogy izzik az ember bőre, tüzel a vére, szítja ezer vágy...

Pék Dezső

A naptár szerint.

A Mancika még nem volt nagy [lány,

Tizenhét éves volt, ha volt. Egy zsenge, izzószívű ifju Neki nagy hévvel udvarolt. Egy ócska naptárt leltek egyszer, Vagy százesztendősi lehetett S a lány kinézte, hogy lovagja Milyen jegy alatt született. „En áprilisban lettem ember“ Szólt az udvarló, Dolfika.

Mosolyogva olvas rá a tündér:

„A naptár szerint ön — bika. Augusztus volt, hogy én születtem — Folytatja s szeme felragyog — Ennélfogva — a naptárban az áll — Ennélfogva én szűz vagyok.“

Ez a hely a MIA Krém számá-ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Rogers megkisértetése

— Eredeti kézirat —

Van Oldersné igaz ugyan, hogy harminckilenc éves volt, de azért még magán viselte hajdani híres szépsége minden nyomát.

Két óra volt, délután. Budoárjában, mely valamilyen élesen ríktó tapétával volt körülakva, éppen most feküdt le a pamlagra. A pamlag széles volt és megakva sok kis színes selyempárnával, olyan volt, mint egy meleg, meghitt, szerelmes fészek.

Az asszony ábrándozott. Feje összefont tenyerein pihent, még mindig finom arca nagy gonddal és művészettel volt kiárnyalva, szemeiben tompa tűz csillogott: még szép volt és veszedelmes.

Teste lila selyempingyolába volt burkolva, úgy, hogy kilátszódjon alóla leheletfinom fehérműje, selyemharisnyás térde és egy csodálatosan izgató kis darab a combjaiból.

Hajából különös parfümillet áradt ki, érdekesen szőke haja fíusan simult két oldalra. Keble táján becsuklik a pongyola, eláll testétől, talán azért, hogy jobban érvényesüljenek szűk kombinéja alatt domborodó, fejlett, asszonyos mellei.

Tekintete olykor-olykor az órára tévedt és türelmetlenül tapiskolt lábaival a puha pamlagon.

Végre lépteket hallott és nemsokára csinos, szinte gyerekaru fiatalember jelent meg a küszöbön látható zavarral. Magas volt és vállas, de arca finom, lányos és ajkai cseresznyepirosak. Megállt az ajtóban és félszegen köszönt az asszonynak.

— Kissé késett, Rogers...

— Haboztam, nagyságos asszonyom... olyan váratlan és szokatlan... hogy is mondjam... volt ez a...

A szép asszony lehunyt szempillái alól fölpillantott rá, mohón, vágyakozva, mint egy párduc a zsákmányára.

— Váratlan és szokatlan? Hát mit is mondtam én Önnek, Rogers... jöjjön föl hozzám ma délután két óra felé, szeretnék magával elbeszélgetni... így volt, nem?

— Igen...

— No és ezt olyan szokatlannak találja, hogy egy asszony unatkozik? Ez mindennapi. Vagy

talán azt, hogy ilyenkor vágyik arra, hogy valaki elszorakoztassa? Ez még a mindennapinál is mindennapibb... nos üljön le kedves barátom...

A fiu elfogultan ereszkedett le egy székre és igyekezett kimagyarázkodni.

— Mégis szokatlannak találtam, hiszen jól tudja asszonyom, nekem menyasszonyom van és...

A szép asszony haragosan vonta össze szemöldökeit.

— Egy vőlegénynek azért kell szakítania időt a szép asszonyok számára is... különösen, ha azok akarják... érti... akarják...

Félig fölemelkedett fektéből és erősen ránézett a fiura, pongyolája szétnyílt és selyem kombinéja oda-feszült hajlékony, telt, kíváncsú testéhez.

A fiu megszedült, nem mert odanézni, érezte, a vér a fejébe tódul és valami megmozdul benne, ez az asszony teljesen fölzavarta gondolatait.

A szép asszony visszadőlt hanyagul a pamlagra, egy mozdulatot sem téve, hogy most már teljesen szétnyílt pongyoláját összefogja.

— Meg azután igazán nem szabad semmi rosszra sem gondolnia, csak egy kicsit eldiskurálgatunk, elpletykázgatunk... de jöjjön ide, mellém, a pamlagra... közelebb, így...

A fiu odaült az asszony mellé és érezte, amint az lassan mellé bujik. Vad vágyak kergetődztek agyában, szeretett volna fölugrani és elmenekülni, vagy nekiesni ennek az asszonynak és megfojtani. Bántotta, dühösítette ez a játék. Szégyelte magát és bosszankodott, miért is jött ide, hiszen gondolhatta volna. Tekintete az asszonyra tévedt. De mikor olyan kíváncsú ez az asszony.

— Mutassa csak a kezét, Rogers... milyen hosszukás, arisztokratikus ujjak... maga nem is tudja, hogy milyen szép...

Igy maradtak kéz-kézben. Az asszony kezéből annak szorításából perzselő forróság áradt ki, a fiu úgy érezte, hogy nem bírja tovább.

— Nagyságos asszonyom...

Az asszony rátette finom kis kezét a szájára.

— Szólitson csak Mariette-nek.

A fiu belecsókolt a szája előtt lévő kis kézbe, belecsókolt és beleharapott.

Az asszony neheztelve huzta vissza.

— Mit csinál...

Rogers elpirult és zavartan dadogott valamit, de az asszony a következő percben már tovább beszélt.

— Szereli a mályva színét? Nézze meg a kombinémat... de csak itt fönn... lejjebb nem szabad nézni... legfeljebb a lábamra... elég szép... csak a combom kissé tulerős... nem?...

Odavonta a fiu kezét és megsimogatta vele kéjesen, lustán egymás mellett nyújtódzkodó combjait.

— Ugye tulerősek?...

Rogers szinte fuldoklott a kintől. Arca egészen ki volt pirulva, egész testét, mintha gombostükkal szurkálnák össze, úgy érezte magát.

— Nem... egészen normálisak...

Az asszony még közelebb bujt a fiuhoz és bizalmasan csacsogott.

— Tudja, én azt szeretném, olyan legyek, mint senki sem... És ezt igyekszem legalább ruházatomban megvalósítani... tudja, ami rég rajtam van, itt a kombiné alatt... jaj, de ne beszéljünk róla, mert még nagyon melegem lesz és akkor...

A fiu szemei szomjasan csillogtak.

— És akkor?...

Az asszony összeborzongott.

— Beszéljünk másról. Szagolja csak meg a hajamat... Mit szól ehhez a parfümhez?

Kezébe fogta a fiu fejét, hajára, később keblére fektette és erősen magához szorította. A fiu két karja ösztönszerűleg átfogta az asszony derekát és vadul csókolt meg a kombiné alatt domborodó, két telt, asszonyos halmot. Azután fölкусzott a nyakán, a vállán és hosszú, forró, vonagló csókban állapotodott meg az asszony égő ajakán.

Az lassan kibontakozott az ölelésből, eltolta magától a fiut és hátradőlt a pamlagon, egészen

kinyújtództatva kigyózó, karsu testét.

— Rogers...

A fiu vadul nézte az előtte heverő asszonyt.

— Mariette...

— A napfény úgy vakít... lesz szíves összehuzni a függönyöket... azután... tovább beszélgetünk...

A fiu tántorgó, tétova léptekkel indult az ablak felé. Hirtelen eszébe jutott a menyasszonya.

A tizenhatéves, kékszemű, szőke, kis ártatlan, szerelmes baba...

Eszébe jutott — és hirtelen, gyorsan, vadul összehuzta a függönyöket.

Pék Dezső.

Kisfiu, sugok néked valamit

— Eredeti kézirat — „OREST” erotikus elbeszélése. —

I.

Tizennégy éves koromban, augusztusban, esténként a nyaraló előtt sétálgattam Horovetznével, aki mellettünk lakott és megbarátkozott velem. Halvány, kékszemű gyerek voltam, és akkoriban tengerész akartam lenni.

Horovetzné férje három hétre elutazott, a fiatal asszony egészen egyedül volt. Fehérpettyes, világoskék ruha volt rajta, szalaggal a derekán és mélyen kivágott bluz, hogy látni lehetett néha a kemény keblek kékeres halmát. Az arca most már csak úgy van előltem, mint egy tojásdad, kissé pikáns, fehér volt, pár halvány és derengő vonallal alul; egyebet alig látok belőle. De akkor nagyon jól ismertem és néhány nap múlva nélkülözhetetlen volt számomra.

Külömben, azt hiszem, nagyon szép volt. Talán az ő piros szája körül láttam először azt a fölüyes és öndutatos vonást, amit azóta minden asszonyi arcon keresek. Akkor magamban ezt a vonást okosságának neveztem, mert még nem tudtam, mit jelent. Tizennégy éves voltam és úgy volt, hogy kimegyek a tengerre, nagyon messze, minél messzibbre.

Okos asszony. Okos szája van. Egy-egy megjegyzésemre arcát csodálkozó és meglepett mosoly futotta be és érdeklődve közelebb hajolt.

Okos szája van, mondtam magamban este, a vánkoston és egyszerre azt éreztem, hogy egész testemben remegek és hogy szomjasan, epedőn várom ezt a száját, hogy az enyémre forrjon.

Aztán álmodtam, hogy repülőgépen szállok a homályban. A csillagokból kivált Horovetzné meztelen testének kemény körvonala; két kezem ráfeszült a kormánylapára és a gép feléje suhant. A bolygók halvány korongja na-

nem elértem Horovetzné testét, a meztelensége szertefoszlott.

És másnap este beszéltem a csillagokról. Valami szenvedés volt akkor az arcában. Kint a kertben már aludtak a nehéz barckfák. És egyszerre, a holdfényben láttam, amint elmosolyodott.

Ismeretlen érzés öntött el engem.

— Untalom?

— Dehogy, — mondta érzéki melegen és megkapta és hirtelen megsimogatta a kezem. És én szerettem volna rájadulni és le tépni róla minden ruhát.

Kinyújtottam a karom és most úgy álltam ott a kerítés előtt. Lehanyatló kezem a puha mellét surolta... Forró csillogás volt a szemében, amikor elbucszott és bement. A veranda lombjai közt tűnt el a világoskék ruha.

II.

Kint a kertben, a barackfák alatt sétálgattam akkor, zsebre tett kezekkel és füttyűrészttem. A kerítésen túl olyan mély és őnszínű volt a Duna: csak néha csillámlott föl valahol. A malom ablaka lélegzett a tompaságban. És egyhanguan zizegtek a csillagok: tücsök és csillag, mindig együtt láttam és hallottam őket és azt hittem, a csillagok csiripelnek. A kerítésre könnyököltem, s arcomat, mely akkor lágy és finom és fejletlen volt még, odaszoritottam két lécz közé és lestem, hogy mint rajzolódik le Horovetzné silhuetete a sárga függönyön, amint leveti fejlett, asszonyiasan hamvas és meleg idomairól a kombinét...

Aztán behívtak és lefeküdtem. Mig az ösvényen végighaladtam, olyan érzésem volt, mintha bársonyon járnék. Tudtam, hogy ma cudar rossz éjszakám lesz, mert rája fogok gondolni és utána vágyódni...

— Ő szép, — mondtam rémülten, abban a pillanatban, amint a paplant forró testemre huztam. Kezem testemre cikázott, keményen rápattant a vágy manométerjére és emlékszem, hogy ájulásszerű és szédítő mámor fogott el erre. Folyékony, hűs olajban usztam. A tejút volt az, amiről neki ma beszéltem. A tiszta és csillagos égen hömpölyögtem keresztül, folytam lefelé...

Aztán minden átmenet nélkül és egészen váratlanul álmodtam.

Horovetznével álltunk a Dunaparton, a malom előtt. Az asszony előrehajolt és egyszerre halkan, egy hajlékony és lágy mozdulattal, mintha csak jobban ki akarná nyújtani magát, belefördült a vízbe. Utána vettem magam és derékon kaptam el. Egy ideig egymás körül forgatta testünket a víz. Azután földet értem. Kiugrottam és magam után vonszoltam fejedelmi testét, amelyre rácsapott az átnedvesedett ruha. Szemei be voltak csukva, a szája félig nyitva, csak felső fogorát láthattam. A vállamra dobtam fel, úgy, hogy feje és két keze hátul lelógott. Két vizes térde nehezen rátapadt a derekamra, keményen belemarkoltam két ruganyos combjába. A langyos víz lábszáramon csorgott végig. Borzasztó nehéz volt az érett teste, nem bírtam tovább. Lihegve, szándékosan megbotlottam és összeroskadtam. A ruhája most arcomba gyűrődött, fuldokoltam két combja alatt. Rúgdalódtam, hogy kikeveredjek; mindig szorosabban tapadt rám a vizes ruha és hőrögvé felébredtem.

Ez a kép nagyon megrémített és felizgatott és majd elájultam a szégyenkezéstől, amint hirtelen eszembe jutott, hogy mit szólna Horovetzné, ha tudna erről az erkölcsstelen álmomról. Próbáltam az álmot komikusnak és furcsának találni, nevetni rajta, de nem ment. Szívem akadozva dobogott,

testem bűnösen égett és Horovetzné arca egyszerre oly fájdalmasan, oly távolian, oly titkosan tűnt fel a homályból, hogy pillanatra minden tagomban zibbadás feküdt. A szemrehányás és kétségbeesés majd megfojtott: undort éreztem magam iránt és mélységes megvetést. Elviselhetetlen volt a vágyódásom Horovetzné meztelen teste után. Egyszerre ellenállhatatlan kényszerben jelentkezett az érzés: hogy Horovetznének azonnal és haladéktalanul elégtételt kell adnom, valami mély és gyötrelmesen édes megalázkodással: meg kell csókolnom a lábát, vagy a ruháját s így meg kell értetnem vele, hogy mily igaznak és szomorúnak és végtelenül jónak tartom őt. Nem vagyok cinikus, ő végtelen, mint a tejút és hogy minden csodálatos és hogy repülni fog ő is, mert nem hagyom itt a porban és szomorúságban.

Hogy egész őszinte legyek, utógondolataim is voltak ezekkel kapcsolatban: homályos remegéssel egy képet láttam magam előtt. Oly igazán és mélyen fogom meggyőzni, hogy Horovetzné egy felszabaduló erotikus kéj rohamában fejét káromra hajtja, testét hozzám tapasztja és én lassan simogatni fogom...

III.

A következő percben kint voltam az udvaron. Lüssterkabátomat a lépcsőn gomboltam még be. Átlópódkodtam a tulsó veranda felé. A gesztenyefa alatt egyszerre megláttam a fényt: az ő ablaka ki volt világítva. A mellem feszült s vissza akartam fordulni. Egyszerre kinyílt az ajtó és a fénysávból a kék ruhát láttam kifordulni. Már akkor tudtam, hogy egyetlen szót se fogok szólni.

— Ki az? — kérdezte riadtan, amint a sötétben meglátott.

— Fricike, maga az? — mondta újból és csöndben.

Nem feleltem.

Még hallottam a suhogást, aztán ott állt mellettem egy meleg és puha asszonyi test, amilyent én meg sem érdemeltem.

— Kedves, hát maga még fent van? Mit csinál itt?

Nem feleltem. Akkor először hallottam életemben buja, kacérkodó asszonynevetést. A meleg arcomat csókolta meg és fejemet pillanatra a melléhez, a meleg, jó, puha mellhalmához szorította.

— Képzeld, Fricike, megjött az

uram, nem is vártam. Most átszaladok borért.

Egy percre egyedül maradtam. A kerítésen néztem keresztül és megláttam a Vénusz csöndes korongját. Egész testemben csönd volt. Már jött is vissza.

— Na, jócsakát, Fricike, pá — sietett. Az ajtót becsukták.

IV.

És ekkor a sötétben halványan s derengve először bukkant fel megzavarodott szívemben egy távoli sejtés, hogy van valami a földön, ami fontosabb a csillagoknál. Meg valamit mondani akartam. Éreztem, hogy még valamit mondani kell. A kivilágított ablak felé indultam: de abban a percben az ablak kihunyt és elsötétült. Mi ez, mondtam és megálltam. Mi ez, ismétellem magamban dacosan és sürgetően, mi ez, mi ez. Mi ez, suttogtam utóljára oly halkán és fájdalmasan, mint az esteli szél, amely arcomba csapott: vacogva és dideregve. Mi ez? Mi történt?

Mi ez? Mi történt veled, vékonycsontu, didergő gyerek, ki most ugy tágra nyitod a szemed? Mit állsz itt legörbült szájjal, mint a vadember, ki előtt villám csapott le? No jöjj, fussunk, fussunk az országuton, vagy gyerünk ki a mezőre, hallgass ide, beszéllek hozzád, ne figyelj arra az ablakra ott, gyerünk innen. A nők gonoszak, rosszak és ostobák: hallod-e? Te jöjj. Ne gondold rájuk, ne gondold a fehér testükre, amelyen nincs semmi isteni, amely olyan egyszerű és nyomorult, hogy nem érdemes érte pár éjjel átsirni. Egyszerű, fehér, meleg idomok csak, egyszerűek, de: fehérek és melegek. No jöjj már, kis fiu, hiszen összeverődnek vékony kis combjaid, mit akarsz itt? Látod, ezek a nők nem érdemlik, hogy értük bándodj. Másképpen fogjuk azt csinálni Horovetznével. No jöjj már, ne hallgatódz, hogy hogyan csókolja ott benn a sötétben a férje ideálad bájjait! Ahhoz a piros szájhoz másképp kell beszélni és én majd megtanítalak. Ők nem érdemlik meg, hogy csillagokról beszéljenek nekik a férfiak! Ők nem érdemlik még a csillagos eget, melyben szomjas kis arcodat fölemeltek. Látod-e, én ismerem ám őket és mondok majd valamit... Látod-e, erre van szükség, mert a nők csak derékig állanak a csillagos égből, de az arcuk

lefelé figyel. Mert az a fontos, ami a derekuk alatt van. És ölelni, csókolni kell a nőket és nem mesélni és ábrándozni nekik. És nagyra nyitott szemekkel kint hagyott téged dideregni és vacogni a sötétben, az az arc, amit a csillagokba belerajzoltál. De nyugodj meg. Én jobban ismerem azt az arcot és tudom, mit jelent. A gonosz, a rossz, a hitvány! No jöjj már innen, látod az izmaidat? Már nem véznák és törekenyek, mint a tiéd, erősnek és keserűnek kell lennem, hogy megbosszuljalak.

És én megértettem, hogy a nőkel bánni kell tudni...

Fent egymásután kihunytak a csillagok...

Az iskolában.

— Ide figyelj Móricka. Most beszéllek neked a mondatképzésről. Ha én azt kérdezem, például: „Mi van a kezemben?” — ugy teljes mondattal kell felelned: „A tanító ur kezében ceruza van.” Megértetted?

— Igenis tanító nr!

— Na fiam, mi van a lábamon?

— A tanító ur lábán van vagy tiz tyukszem és számos bűtyök.

A ráadás.

— Asszonyosság ezerötszáz lelt adott egy koporsóért? Az nagyon drága.

— De adtak ráadásnak egy kis csit is.

Indokolt félelem.

Kohn és barátja mennek az utcán. Egyszer csak autó túlköl és Kohn összeborzad.

— Mi az, — kérdi a másik, — miért vagy olyan ideges, ha egy autó túlköl?

— Azért, mert a mult héten valaki autón megszöktette a feleségemet és most valahányszor autót hallok, azt hiszem, hogy a bitang visszahozza.

Különbség.

Mi a különbség a szobalány és a kutya között?

??

A szobalány Maris, a kutya megmar is.

Az erotika nagymesterei:

AZ ÖRÖMLÁNY BÜNE

Edmond de Goncourt elbeszélése. — Fordította: Brandstädter K.

Az éjszaka már messzire előrehaladt. A fogház építészé által az öreg templom gótivü boltozatán belülről épített hálóteremben, amelyet tömör vasosz opok támasztottak, a komor, alacsony, szűk, dohos, de a végtelenségbe hosszabbított hálóteremben a füstös lámpák egy alig észlelhető világosságot terjesztettek. A szomorú, barna takarók alatt mereven és eltorzultan fekvő foglyok formái nyugtalan álmokban mozogtak. A berácsozott ablakon át beömlött a kezdődő, ványadt napfény. A felvigyázó nő egy valamivel magasabban lévő ágyban pihent mély álomban. Minden nő aludt és álmukban a multjuk bünei jelentek meg.

Csak Eliza volt még ébren. Egy pillanatra macskaügyességgel emelkedett fel a magasba, sokáig meredt a hallgató sötétbe és feszülten nézett a kis fülke toló ablaka felé, a melyben a testvér aludt. Ez többször ismétlődött. Azután Eliza ágyából oly zaj hallatszott, mint egy éger rácsálása. Fejét a párnára visszahajlítva, a fogoly látszólagos mozdulatlanságban turkált kezével egészen halkán, alig hallhatóan. Néhány perc múlva egy papirost huzott elő a szalmazsákból. Ez a papiros egy vérről irt levél volt. Az írás az elsárgult papíron nagyon elhalványult már, Eliza inkább emlékezetéből, mint szemeivel olvasta:

„Kicsi, édes asszonykám!
Nagyon fáj nekem, hogy el kell téged hagynom, mert nagy öröm az nekem, ha láthatlak, napokig nem gondolok másra, alaposan zug a fejem. Szolgálatban minden lehető butaságot követek el és én nem bírom ki nélküled. Mindig veled szeretnék lenni.

Oh te engem még nem is ismersz. Eliza, te nem is tudod, hogyan szeretlek én. Imádlak, imádlak, édes, kicsi asszonyos asszonykám. Semmi a világon nem felejtetheti el velem az öleléseidet, a te égő csókjaidat. Csak a halálomban fogom elfelejteni őket.

A te
Panchon-od, örmester
a 71. gyalogezredben.

U. i. Permetezd be a hajad azzal a parfümmel, amit először szagoltam, akkor, tudod...”

Amidőn Eliza a levelet elolvasta, még sokáig ott pihentette kezeiben a keble felett és lassanként visszatért annak a borzalmas napnak a víziója.

Egy fekete, csak napsugártól megvilágított lyuk volt, amelyet számtalan galamb szárnyrepdesése és turbékolása tett élénkké; egy szinpompás, állandóan változó kép gyors átmenetekkel az árnytól a fényig és a fénytől az árnyig. E szárnyaló örvény közepén egy szökökut finom esője hullott egy kék üvegkupolába, amely egy csigakagylókból alkotott sziklán állott. A kupolában kis, ezüstös halak forogtak egy gázláng körül. Egy ablakon valami ketrec lógott, benne egy százéves varju, amely állandóan egy lábön ugrándozott. A félig nyílt ablakon keresztül egy kályhát lehetett látni, egy glóbusz alatt levő menyasszonyi fátyol mellett egy háló, amivel a halakat fogják, amelyek a kék üvegkupolában usznak.

Eliza látta a kis, napfényöntötte lyukat, mintha a csarnokéletterem asztalától, amelynél akkor ült, látná. Ó, a nap oly szépen kezdődött... Az életterem oly szépnek tűnt fel neki, hisz ő addig csak a külvárosok bormérőit ismerte. És az emberek mellette, akik nem is látszóttak őt megvetni... A pincér, aki madamenak nevezte, mint az igazi madame okát, akik itt ültek... Akkor egy kocsit vettek... Olyan gyorsan robogni, nyitott kocsiban, miközben a szél belekapaszkodik az ember hajába, ez már régi titkos vágya volt Elizának. A Quai de Chailot-nál azonban mégis le kellett szállniok, hiszen a Szajna partján kellett menni... És ő követte a víz útját, ahogy mellette tova folyt... Amidőn azután kinyitotta szemeit, Páris messze feküdt mögötte... Egy szántóföldfélén egy nagy hálón keresztül, amely egy fán szaradt, egy juhász, aki egy öreg katonakabátot hordott és egy piszkos juhcsordát őrzött... Különösnek tűnt fel neki, hogy az égbolton már nem látja az invalidusdóm konturjait, amelyet eddig nem igen szokott nélkülözni... Akkor hirtelen a Bois de Boulogne-ban voltak... szép volt Boisban... És akkor a szeretett, kis férfi oly édes szavakat mondott hozzá, oly szelid hangon. A katona, akit Eliza szeretett, nem

birt mással, mint az egyenruhával, amit testén hordott. Édes szavajárása volt és mozdulataiban volt valami egy női kar simulékonyaságából. Civilben pásztor volt, azon tipust testesítette, amellyel nagy sikságokon találkozunk néha, ahol az állat egy hosszú botra támasztva áll, mellette egy kutya tüzes szemekkel, amely fantasztikusan kering a nyáj körül. Élete szélben, esőben, egyszóval a természeti erők titokzatos viharában edződött.

Nyolc éves kora óta szemei egyre csak a napfelkeltét és naplenyugtát látták és azokat a homályos és komor órákat élte át, amelyek tele vannak jelenésekkel és víziókkal és amelyek a juhászokat természetfölöttiben való hitre csábítják és gondolatvilágukat titkos hatalmakkal népesítik be. Egy elhagyott földterületen született, ahol a mult ósdi szokásai uralkodtak még, ahol még öreg postakocsikra akadtak és ahol minden uthajlatnál egy kökereszt volt emelve. Minden vasárnapon, eloször mint gyerekek, aztán mint szélesvállú legény, levetette bluzát, hogy felvegye a ministránsok fehér ingét. Később hű maradt katekizmusának, ezen tanok csodái lebilincseltek, úgy hogy soha se mulasztotta el, a déli napsütésben a nyílt földeken, a bárányai között, az istentisztelet órájában a miséjét tartani, leborult magányosan és elhagyottan a földre, ha a vezérkos nyakán megkondukt ünnepelesen a kolomp. Ez a hevülés összevegyült benne azzal a zürzavaros és meghatározhatatlan miszticizmussal, amit a magány, a szabad levegőben való tartózkodás tapasztalatlan természetű lényekben táplál.

Máskülönb műveletlen volt, bibliákat és két-három oly könyvet olvasott mindössze, melyben gyengéd szavakkal dicsőítették a szent szűz Máriát. Amidőn a fiatalemberben felébredt a férfi, a valóságának egy része a nő felé fordult. Az elején szűzies, a parasztlányokat megvető szerelme, melyet először egy törekeny szent nőnek, olyanok, mint amilyen az itteni kápolnák festményein van lepingálva, volt ajánlva, végre az érzékiség izzó kívánságában változott át.

A katonai élet részére kemény volt, mert nagyon nélkülözötte a juhait, de keresztényi türelemmel viselte a sorsát, tisztelte a kapitányát, tisztelte a káplárját.

Ez a hívő mániákus mégsem állhatott ellen temperamentuma paraszának, a lángnak, amely a természetben és fenyőillatban felnőtt test-

ben dult. Szerette az istent és a nőket. De félt a nőktől egyben, mint az ördögtől, amelyet egyszer látott farkas alakjában, félt azoktól a kinoktól, amiket a templom az átkozottak részére talált fel.

Azon a napon a nő Elizben tesztült meg. A vörös katonanadrágban feszengő pásztor hangja kérő és szerelmes lett és mindazokat a szavakat sugta el Eliznek, amit abban a három ájtatos könyvben olvasott és úgy ölelte magához a lányt, mint ahogy nyájának legfiatalabb báránykáját szokta volt.

Eliza és a katona tehát a boulognei erdőbe léptek. Kis fasorokba tévedtek. A katona egy szót se szólt már és Eliz hozzája feszült. Így léptek tovább a rekettyésben, amely egyre sűrűsödött, amidőn egy nagy kapu előtt találták magukat.

A temető! Az öreg, esőtől lemosott gipszen ez állt: Néhaj boulognei temető.

Eliz átvágott a temetőn. Vadon nővő rózsabokrok zárták el útját és a tövises ösvényeket. Azután fáradtan hanyatlott Eliz egy sirra, amely alatt egy kis gyermek nyugodott. A juhász halkan melléje telepedett. Sirkövek fehérlettek, szomorúfűzek suttogtak. A katona meg akarta csókolni.

— Nem, nem — kiáltott Eliz, felugrott és a temető kijárója felé tartott. Belsejében közeli szerencsétlenség érzete dult. Kihuzott egy kis zsebkest. Egyedül voltak. A katona végignyult a siron a keresztek alatt. Eliz áttette a kést az egyik kezéből a másikba, lecsukta szeretőjének a szemét és gyengéden mondta: aludj!

A katona átkarolta és egy izzó csók égett a lány ajkain.

— Ne izgass, vért látok! — kiáltott Eliz és késsel a kezében, kibontakozott.

Oh, ebben a pillanatban nagyon is jól emlékezik a történetekre. A nap égő sugarakat küldött... a levegőben apró rovarok zümmögtek... a sirokon nővő nagy növényekből édes illatok szálltak... és a katona bután, egészen különösen mosolygott. És akkor a torkába szurta a kést. A juhász térdre rogyott. A lány össze-vissza szurta. És közben ráordított:

— De hát tartsál vissza, szerencsétlen, hisz vért látok:

Igen, vért látott, gyilkolni akart!

De miért nem mondta ezt el az ügyvédjének? Mindenesetre ez se használt volna neki. Gyilkolt. És ő, az utolsók utolsója! Egy rendőri feltűgyelet alatt álló riffa! Aki annyi és annyi vidéki és párisi házban volt.

Ismerni kell a nőket...

Szerelmi étvágytól korgó szívvel taposta élete negyvenedik életévét Dr. Csuum Ulrik köz- és váltóügyvéd, akit azért sarkantyuzott a vágy, mert tartott tőle, hogy nem-sokára eléri a veszélytelen életkort. Mohón kereste tehát az élvezeket és szerelmi portyázásaiban vakmerő volt, mint egy rablólovag.

Egy napon egy gömbölyű, éretlen duzzadó nő vonta magára a figyelmét. A kicsike negédesen, mint egy páva libegett az aszfalton és formái dus tömörsége kellemes érzések rohamát intézte Csuum doktor szívébe. A ravasz és vakmerő világfi nem sokat habozott, hanem gyors elhatározással csatlakozott a választottja mellé. A hölgy királynői göggel mérte végig szemével a tolakodót, akit azonban ez nem zavart meg és a következő különös kijelentéssel lepte meg őt:

— Fogadjunk, szép asszony, hogy egy óra múlva a szeretőm lesz...

A nő csodálkozással vegyes megbotránkozással tört ki:

— Uram, ön bolond...

— Igen, az vagyok, de az ön bolondja és egy óra múlva már kis bolondjának fog szólni, miközben ajkainkon elcsattan az első csók — mondotta Csuum Ulrik.

Csingilingi Eufémia — így hívták a nőt — egy pillanatig azt hitte, hogy megpukkad a haragtól, de a következő pillanatban már érdekelni kezdte a vakmerő idegen, akinek hangjában rendíthetetlen bizalom csengett.

— Tudja maga, — szólt rászikráztatva szeme fekete tüzeit Csuumra, — hogy maga a világ legszemtelenebb, legostobább és legvakmerőbb embere. Azt sem tudom, milyen szél fujta ide, kicsoda, micsoda és azt meri az arcomba vágni, hogy egy óra múlva a szeretője leszek!... Nos, hát jó, fogadjunk bármily összegbe, hogy nem leszek!

Csuum doktor mosolyogva nézte a haragosan berzenkedő hölgyet és szeliden így szólt:

— Nem, kedves asszonyom, nem fogadok önnel...

Eufémia gunyosan felkacagott:

— Ahá, meghátrál, belátja, hogy vakmerő volt és ostoba?!

— Korántsem — viszonzá Csuum — azért nem fogadok, mivel holtbiztos, hogy nyerek, mert tudja meg szép asszony, hogy én a legjobb barátnőjének a szeretője vagyok.

Csingilingi Eufémia lesütötte a szemét és szemérmesen suttogta:

— Maga gonosz ember, most már bemutatkozhatik, — nyert...

Mentő körülmény.

Kohntól azt kérdi a bíró:

— Mit tud felhozni a mentésére?

— Kérem — mondja Kohn — a bűn elkövetése pillanatában nem voltam beszámítható állapotban.

— Hogy-hogy?

— Éppen akkor kértem meg a jelenlegi feleségem kezét.

Ami váratlanul jön.

— Hány gyermeke van, szomszéd ur?

— Nem tudom. Kedd óta nem voltam otthon.

A becsületes ember.

Kohn Izsák, aki a pumpolás mesteri tökélytel üzte, 2000 Leit kért kölcsön az ismerősétől.

Jó, adok önnek 2000 Leit kölcsön, de mi lesz, ha holnap meg talál halni?

— Oh, uram, micsoda feltevés, szegény ember vagyok, de becsületes.

Lapunk olvasói részére, akik rádió-készüléket óhajtanak maguknak felszerelni, **rendkívüli kedvezményképpen 20%-kal olcsóbban** szerezhetjük be a legfinomabb készüléket, mint bárhol. Ezen rendkívüli kedvezményt karácsonyig lapunk minden előfizetője és heti vásárlója igénybe veheti, ha a 20. oldalon (alul) lévő lapszámot kivágja és kiadóhivatalunknak beküldi.

3 nap alatt eltüntetés: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számaint gyűjti és évvégén bekötte, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 leiel drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni. Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkotésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök díszé marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000.— lei
Lapunk múlt évi teljes sorozata
kartonba kötve ára 560.— lei.

a Grand Hotel mellett

Legszébb
frizurák,
maniküre,
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

A „Káviár” nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
**gramofon-
szalonjában**

Timisoara, Belváros Mercu u. 10.
Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON: 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
MILIT
NO

FENYŐ
FOTOLINOGRAPHIA
BUCURESTI

GRAMOFON

TĂBLIȚE DE RECLAMĂ ÎN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Ez a hely az Ön hirdetésére van fenntartva!

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

Elektromos ultraviolet
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikür, ondolás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolet su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Karácsonyi

számunk

mint minden esztendőben ezuttal is a szokott gonddal és felkészültséggel
már sajtó alatt van és ugy. tartalomban, mint külső
kiállításban messzi felülemelkedik la-
punk rendes számain.

A karácsonyi szám

munkatársaink legjobb írásait hozza és talál benne az olvasó

**Győry Endrétől,
Csöppikétől,
Oresttől,
Brandstädter Károlytól,
Pék Dezsőtől,
Buttyán Vilustól,
Wolf Boriskától,
Benedek Margittól,
Kubán Endrétől,
Vágner Oszkártól,
Miss Ellie Mortontól stb. stb.**

kitűnő novellákat, tárcákat, regényt, stb.

Karácsonyi számunk

a rendes időben jelenik meg, melynek kö-
zelebbi ismertetésére még külön kitérünk.

